

LISA
JACKSON

VŠECHNO
MI ŘEKNI

LISA JACKSON

VŠECHNO

MI ŘEKNI

2014

Copyright © 2013 by Lisa Jackson
Translation © 2014 by Marie Čermáková-Frydrychová
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu TELL ME,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 2013,
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Světlana Pavlíková
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2014

ISBN 978-80-7498-024-4

*Věnováno obyvatelům Savannah.
Miluji vaše krásné město, byť s ním nakládám po svém.*

PROLOG

Měl chladnou ruku. Když ji hladila po noze, plynule přejížděla po lýtku, provokovala a lechtala, až cítila příjemné mrazení v zádech; rozdmýchávala žár v jejích nejhlubších útrobách. Pokračovala stále výš, s lehkostí jí klouzala po kůži, téměř se vlnila.

„Ne,“ chtěla se bránit, ale nemohla, protože jí selhal hlas a ve skutečnosti si nepřála, aby přestal. Jeho dotek byl magický. Božský. A přímo nebezpečný. To vše dobře věděla, ačkoli se zatím neprobudila.

Vznášela se kdesi mezi bdělostí a spánkem, myslela, že je na prahu snu, vnímala konejšivé teplo, až zatoužila zachumlat se pod deku celá.

Nicméně se oddávala smyslnosti doteku. Byl vzrušující. Což pro ni znamenalo průšvih. Velký průšvih. Nedokázala však přestat. Ani teď, když si uvědomovala, že horší chvílku na to, aby jí klouzal dlaní po holé kůži, si vybrat nemohl.

Do nosu jí pronikala vůně páleného dřeva a postel byla teplá a přívětivá, přestože venku slyšela vzdychat vítr, který rozechvěl tabulky v oknech.

Amity si matně vzpomínala, že není doma; její hrozná matka všechny donutila, aby odjeli sem, na konec světa, navíc uprostřed noci.

Přesně tak. Amity neležela ve svém pokoji v pronajatém domě, v němž bydlela s matkou a mladšími sourozenci. Nebyl zde zámek na dveřích, neměla jak si zajistit soukromí.

Jenže matka je venku nebo spí, a teď je Amity s ním.

Opravdu?

Není to hloupost?

Na prahu říše snů usoudila, že zariskoval, aby k ní přišel... jistěže. Bez ohledu na nebezpečí. Jenže ona usnula, a teď se stále nacházela v tom rozkošném stavu mezi plným vědomím

a snem. Jemu se nějak podařilo uniknout Blondellinu ostřížimu zraku. Zřejmě se potají vkradl do srubu a vklouzl jí pod příkrývku. Panebože, je opravdu dobrý. Zkušený. S ním si připadala jako žena, ne jako dívka.

Samozřejmě, ne všechno bylo dokonalé a teď... teď nastaly velké potíže. Amity potřebovala někoho, s kým by si o nich promluvila, a tak zavolala kamarádce Nikki. Naléhala na ni, aby se potají vyplížila z domu a přišla za ní do srubu u jezera, a ona slíbila, že to zkusí, ale nakonec Amity zklamala, stejně jako všichni ostatní v jejím žalostném životě. Inu dobrá. Nebude se jí muset svěřovat se svým tajemstvím. Prozatím.

A on se dostal dovnitř bez povšimnutí, přišel za ní, miluje ji. Poprvé v životě si připadala v bezpečí.

Přesto cosi nebylo v pořádku. I ve svém polosnu věděla, že musí být opatrní.

Potichu.

Téměř bez hlesu.

Doufala, že temnota je dostatečně skryje, ačkoli brzy budou pochopitelně muset vyjít se svou láskou na světlo před celým světem. To pomýšlení jí hrálo stejně jako jeho dotek.

Měla vyprahlé rty, neuvažovala jasně, nacházela se stále v polospánku. Zdálo se jí, jako by odkudsi z dálky slyšela psí štěkot, ale samozřejmě na tom nezáleželo. Záleželo jí pouze na něm. Uvědomila si, že od chvíle, kdy se jí začal dotýkat, ze sebe nevypravil ani slovo, a tak tiše špitla: „Pojď blíž.“ Očekávala tíhu jeho těla, nemohla se dočkat, až se dotkne jejího, a tak byla zklamaná. Uvědomovala si jediné – jeho ruku, dlouhou a hladkou, jak jí klouže po holé kůži.

Že by byl jen opatrný?

Nebo v tom je něco víc?

Jak zvláštní, že se k ní naléhavě netiskne, nelíbá jí na krk, ani ji neobjímá a nedotýká se jejích nader. Měl by jí už zabořit prsty do vlasů a najít svými horkými dychtivými rty její podobně dychtivá ústa.

Jenže dnes večer se držel zpátky. Hrál svou hru. Provokoval ji.

A matka je tak blízko. Nebo ne? Že by snad Blondell odešla a jako vždy předpokládala, že se Amity postará o mladší sourozence? Poslední dobou... kdo ví?

Nicméně pro něho byl pobyt zde nebezpečný. Mohli by je přistihnout. Zatím by neměli. Maličko se zavrtěla, dychtila po jeho laskání, ale on ji jen dál hladil a přejížděl po ní celou svou paží.

Sunul dlaň hedvábně hladkým dotekem po jejich stehnech a výš kolem boků, přes hrudník, po celé délce jejího těla.

Ach panebože, jak kouzelné! Jenže si zahrávají s ohněm. Ona si s ním zahrává už dávno. Proto se dostala do takových potíží.

Vklouzl jí rukou mezi ňadra a stále ji posouval vzhůru, ale záhadným způsobem se mu dařilo dotýkat se jí zároveň na stehně, břiše a...? Počkat! Něco není v pořádku.

Už se probouzela, sen se rozplýval...

Hluboce vzdychla a nadzvedla víčka. Ještě se pořádně nerozkoukala, ale vnímala místnost utopenou ve tmě, až na nepatrné světlo z krbu a stažený knot petrolejové lampy na nedalekém stolku. Ležela na rozkládací pohovce a nad sebou měla podkrovní, slyšela, jak do střechy srubu bubnuje děšť. Prudce a vytrvale. Ale... je sama. Nikdo tu s ní není. On na matraci vedle ní neleží. Ne. Všechno byl jen sen.

Jedinými dalšími obyvateli staré chatrče jsou pouze její bratr a sestra.

Jen Niall a Blythe, kteří spí nahoře v podkrovní. A máma je asi pořád ještě na verandě. Vždyť říkala, že tam jde, když jsi začala usínat a ona popadla otevřenou láhev vína a sklenku a prošla dveřmi propojujícími verandu s touto místností.

Přesto jí cosi připadalo v nepořádku. Ten sen byl tak skutečný. Jenže pokud zde, vedle ní, není *on*, co pak k čertu...?

Hlavou se jí rozezněly poplašné zvony.

Někdo – ne, pozor, *něco* – se jí dotýkalo, a teď dokonce... Ach, Matičko boží! Otíralo se to o ni a náhle se to zastavilo a táhlo se to po ní v celé své délce.

Ach *ne!*

Ssss!

Mozek jí pročísl syčivý zvuk.

Pro lásku boží, ne!

V čiré hrůze vykřikla, zběsile odhodila příkrývku a neobratně na posteli couvala jako krab. Had, v jehož nehybných očích se rudě odrážela zář skomírajících uhlíků v krbu, prudce cukl špičatou trojúhelníkovou hlavou.

Zaječela, snažila se vyskočit z postele, ale nohy se jí zamotaly do příkrývky. „Mami!“

Příliš pozdě! Had zaútočil rychle jako blesk, měděně rudou hlavu stále jasně viděla. Ostrými zuby se jí zakousl do nohy. Celým tělem jí projela palčivá bolest.

„Mami!“ vrískala Amity, natáhla ruku k nočnímu stolku, nahmatala podstavec petrolejové lampy s knotem staženým tak, že sotva svítila. V tu chvíli se had bleskurychle vyplazil z postele ven. „Ach, bože, ach bože, bože, bože! Mami!“ Amity se zmocnila naprostá panika, popadla lampu a prudce s ní mrštila proti zdi. Sklo se roztránilo a petrolej vybuchl v oslepujícím záblesku, který rychle pohasl.

Had.

Kde je sakra ten had?

Já umřu... Bože můj... „Mami! Kde kruci vězíš? Mami! Pomoc! Had!“ křičela. Bála se slézt z té pitomé postele, jen se otočila ke dveřím na verandu a ve stínech zahlédla temnou postavu. „Pomoc! Panebože! Mě...“ Srdce jí bušilo, po celém těle jí vrazil pot. „Mami?“ šeptala, k zbláznění vystrašená. „Právě mě uštkl had! Je pořád vevnitř, ach, krucipísek! Slyšíš mě?“ Po tvářích se jí řinuly slzy, srdce vyskakovalo z hrudi. „Musíme do nemocnice.“

Pohyb.

Byla to silueta jedné osoby? Nebo dvou?

Ve tmě a bez kontaktních čoček to Amity nedokázala poznat. Bylo jí to ale jedno. Líbali se? Pro lásku boží! Anebo spolu snad zápasili?

„Mami!“ Počkat, počkat. To není máma, ne? Je to jen jedna osoba, trochu vrávorá. Nebo ji šálí zrak? Z podkroví nad ní se ozval zmatený dupot. Kroky. Její sourozenci!

„Nialle! Blythe! Zůstaňte nahoře!“ křičela, když v matném světle spatřila v ruce postavy obrys pistole.

Chce snad máma zastřelit hada? Tady vevnitř? Potmě? Proč kručínál nerozsvítí a...

V té chvíli si uvědomila, že hlaveň pistole míří na ni.

„Ne!“ Přikrčila se na kraji rozkládací pohovky a ukazovala na místo, kudy se had odplazil. „Je támhle, kruci! Ploskolebec, myslím. Mami...“

Prásk!

Srubem zahřměl ohlušující výbuch.

Záblesk světla.

Hlaveň pistole sebou maličko cukla dozadu.

Amity dopadla na zatuchlé polštáře na pohovce, břichem se jí rozlila bolest.

Nevěřičně uvažovala. Někdo po ní vystřelil? Někdo ji zastřelil? To není možné... Jenže se jí mezi prsty řinula krev a svědčila o něčem jiném; potvrzovala to, co si nechtěla připustit, že si totiž někdo přál, aby zemřela.

Ještě pořád ječela, i když se všechno kolem ní propadlo do temnoty.

2. prosince

První rozhovor

„Jen mi řekněte, co víte o té noci. Dovolte mi převyprávět váš příběh veřejnosti. Pokud jste se nepokusila zavraždit své děti, pokud jste jim nechtěla ublížit, pak mi povězte pravdu. Budu vašimi ústy pro svět venku. Věřte mi, můžu vám pomoci!“

Oči za sklem ani nemrknou. Vůbec nevím, jestli mou otázku slyšela. Jenže copak někdo, kdo se chladnokrevně pokusí zavraždit své děti, poslouchá jiné? Nebo se snaží svůj čin vysvětlit?

Když sedím v maličké kóji připomínající otevřenou telefonní budku s nepohodlnou stoličkou, s těžkým telefonním sluchátkem v ruce a před sebou mám tlusté torzené sklo, oddělující svobodné od zadržovaných, ze všech sil usiluji o přesvědčivý a nadšený tón v naději, že z osoby na druhé straně průhledné přepážky vymáčknu pravdu.

Jenže to je patrně nemožné.

Vězeňkyně mě podezírá, že mám něco za lubem. Že informaci, kterou bych případně z tohoto rozhovoru získala, zneužiji pro své vlastní účely, což pochopitelně není daleko od pravdy.

Zírám přes umouněné sklo na ženu, která poskytla souhlas s naším setkáním, ženu, které veřejnost nemůže přijít na jméno, ženu, která mi leze na nervy tak, že váhám, jestli se mi to vůbec podaří, jestli se kdy dozvím pravdu, má-li pravda vůbec zaznít. V očích jí doutná podezřavost a také ještě něco víc, cosi téměř skrytého. Zoufalství? Strach? Nebo je to výčitka?

Jako by věděla.

Jenže proč by nevěděla?

Ne že bychom se vůbec neznaly.

Srdce mi maličko poskočí a chci vzít nohy na ramena. Schovat se. Nicméně se přinutím sedět na odřené stoličce, kde přede mnou seděly už tisíce lidí.

„Můžu vám pomoci,“ žadoním, a když slyším ve svém hlasu tak zoufalý tón, v duchu se otřesu odporem.

Jako by maličko zaváhala. Je to krasavice s vysokými lícními kostmi, velkýma očima a plnými rty, byť má na sobě ošumělý vězeňský stejnokroj, není namalovaná, kdysi lesklé vlasy jí prokvétají šedinami a původně dokonalou pleť jí už zbrázdilo pár jemných vrásek. Léta uplynulá od hrůzného zločinu, z něhož je obviněna, k ní byla překvapivě laskavá.

V chodbě na mé straně tlustého skla se ozývá hluk, z ostatních kóji ke mně doléhá šepot hlasů. Není zde sebemenší soukromí, rozhodně ne, když jsou na strop připevněné kamery a dozorcí sledují celou řadu nás, svobodných lidí, pokoušejících se mluvit s vězni.

Slyším, jak starší žena po mé pravici vzlyká a snaží se tiše hovořit. Došourala se sem přede mnou. Na hlavě má šátek a otírá si kapesníkem oči. Snubní prstýnek je jí už volný, smutek z ní přímo číší.

Stolička po mé levici je prázdná. Muž, asi třicátník, s potetovanými pažemi a pečlivě udržovanou muškou pod spodním rtem – jediným porostem na celé hlavě – se vztekle řítí ven, jeho doznívající kroky se rozléhají v samotě znavených duší obývajících tyto prostory.

Jenže já se nesmím nechat rozptylovat šumem hovoru ani zvukem kroků, natož občasným výbuchem hořkého smíchu. Mám málo času a chci jen jednu maličkost: pravdu a celou pravdu.

„No tak, můžu vám pomoci! Skutečně,“ naléhám, ale v mém koutku, kde přímo cítím, jak místní kamery celý rozhovor nahrávají, panuje pouze ticho, a ona na mě zírá přes sklo, tichá jako smrt.

„Já vím, já vím. Dělán na tom. Fakticky! Potřebuju prostě jen ještě trochu času, než najdu vhodný materiál.“ Nikki Gilletteová vzhledla ke střešnímu oknu, do jehož tabulky bubnoval déšť. Za oknem viděla chmurnou oblohu šedivého odstínu s těžkými oblaky zbarvenými nadcházejícím soumrakem, rychle halícím město. V podkrovní pracovně ležel na sedátku pod oknem kocour Jennings stočený do klubíčka, oči zavřené, špička zlatavého ocasu se mu ve spánku občas nepatrně zvedla. Při pohledu na něj se Nikki v duchu opakovaně nabádala, že musí zítra vyzvednout Mikada z psiho salonu. Měla hlavu tak zaplněnou vlastními problémy, že na něj dnes zapoměla. Naštěstí ji Ruby ujistila, že si pro psa může přijet klidně až zítra – a bez příplatku. Byla široko daleko proslulá svou laskavostí.

Nikki se hrbila nad stolem, jednou rukou si tiskla k uchu telefon, ve druhé si pohrávala s perem. Rozhovor probíhal v napjaté atmosféře. Téměř vyostřené. A projednou věděla, že je to její vina. Tedy přinejmenším částečně.

Agentka jí vysvětlovala, proč nakladatel odmítl její návrh na téma nové knihy a Nikki mezitím pohlédla na monitor počítače, na jehož obrazovce plynule běželo zpravodajství – upozornění, že se do vnitrozemí řítí další bouře, nejnovější důležité zprávy.

„Co je špatného na nápadu psát o Škrtiči z Bay Bridge?“ divila se Nikki, ale v hloubi duše odpověď znala.

Ina slyšitelně vzdychla. „Tak zaprvé je ze San Franciska.“

Nikki si dokázala představit svou agentku, jak obrací v sloup výrazné hnědé oči nad okrajem bifokálních brýlí, které si vzdychky posadila až na samou špičku nosu. Sedí ve své maličké kanceláři, po ruce šálek kávy, a druhý, zapomenutý možná už od včerejška, stojí na hromadě papírů odsunutý do jednoho rohu masivního pracovního stolu.

„Navíc ses s ním nikdy nesetkala,“ dodala ochraptěle. „A protože je starý dobrý Bay Bridge obrovskou zprávou na Západním pobřeží, vsadím se, že už o něm napsali na tucty článků i knih místní novináři a publicisté, kteří tam bydlí. Víš, možná mám někde dokonce nabídku i na tohle téma, a našla bych ji, kdybych měla čas sáhnout do té haldy žvástů na svém stole trochu hlouběji.“

Další dobrá připomínka. Popuzující, jistě, ale pravděpodobně přesná. „Fajn, fajn, ale poslala jsem ti taky nápad na knížku týkající se Otce Johna z New Orleans.“

„Kdo ví, co se s tím magorem stalo? Vrah převlečený za kněze! Běhá mi z toho mráz po zádech. Jo, já vím. Líp to sem zapadá, je to geograficky blíž a nesrovnatelně zajímavější než Škrtič z Bay Bridge, ale přízněj si jedno. Nemáš s ním nic společného. Nemůžeš ten případ nahlížet zevnitř.“ Najednou se odmlčela. Nikki slyšela tlumené: „Vyříd' mu, že hned zavolám,“ a vzápětí Ina pokračovala v hovoru s ní, pohotová jako vždy. „Pokud si matně pamatuju, Otec John zmizel. Buď se odstěhoval, nebo – což je pravděpodobnější – navěky odpočívá v některé z louisianských bažin jako krokodýlí návnada. Nikdo o něm neví a momentálně se o to ani moc lidí nezajímá. Jeho příběh vyšuměl.“

„Stejně tak nikdo neví, co se stalo se Zodiacem. Nevraždil už celá desetiletí, ale pořád se o něm píšou knihy. Natáčejí filmy.“

„Pche! Jenže to dělají spisovatelé a producenti, kteří nemají nové nápady. Důvod, proč se tvé první dvě knížky prodávaly tak dobře, tkvěl v tom, že představovaly svěží vítr, a navíc ses dostala k vyšetřování dost blízko.“

„Až moc,“ dodala Nikki a v duchu se otřásla, když si vzpomněla na své nadmíru blízké a osobní setkání s Hrobařem. Ten hrůzný zážitek jí dosud narušoval klidný spánek a přinášel noční můry, z nichž se probouzela vlastním křikem, zalitá studeným lepkavým potem.

„Rozhodně ti neradím, aby ses znovu stala obětí, věř mi. Jenže určitě dobře víš, že musíš napsat něco, k čemu jsi citově připoutaná.“

„To mi opakuješ pořád dokola,“ připustila Nikki a rozhlížela se po své maličké podkrovní pracovně s vestavěnými policemi, polstrovaným sedátkem pod oknem a lampičkou na čtení. Jak útulné! Místnost provoněná svíčkami, které každé ráno zapalovala. Ideální prostor k nerušenému psaní, pokud by tedy měla materiál, jenž by stál za přenesení na papír.

„Mám následující návrh,“ prohlásila Ina. „Tvá první knížka zabrala tak dobře – přinejmenším dle názoru nakladatele – z toho důvodu, žeš měla osobní kontakt s tématem, bylas součástí příběhu. A přesně to potřebuješ.“

„Jenže to se stane jen jednou za život,“ namítla Nikki, pohrávala si s perem v prstech a popojížděla na pracovní židli sem a tam.

„Možná,“ připustila Ina. „Hele, nikdo samozřejmě nechce, abys byla znovu obětí. Bože chraň! Ale i se svým druhým titulem jsi měla osobní propojení.“

V tom spočíval ten problém. Nikki skvěle prodala svou první knihu *Rakev pro dva*, skutečný příběh vraha, kterému dala předzívku Hrobař. Šlo o psychicky narušeného člověka, jemuž se podařilo ochromit Savannah, než si vzal na mušku samotnou Nikki. Neměla v nejmenším úmyslu znovu se dostat k nějakému šílenci tak blízko, smlouva nesmlouva. V knize *Rakev pro dva* promísila špetku černého humoru se svými osobními prožitky ze setkání se šilencem, takže se jí prodalo několik tisíc výtisků a upoutala pozornost producenta kabelové televize, která se zajímá o obzvlášť bizarní skutečné kriminální příběhy. Nabídli jí možnost smlouvy, ale zatím ještě nic neupřesnili.

Na svou druhou knihu *Mytické krvní pouto* měla Nikki také přímé napojení. Zblízka tenkrát sledovala postupné rozkrývání zločinu. Pracovala v Savannah v redakci *Majáku* a dostala se k informacím z vyšetřování, do něhož častokrát sama vstoupila, čímž naštvala naprosto všechny kolegy novináře z rubriky zaměřené na krimi. Dotyčný zločin se odehrál mezi členy starého jižanského rodu Montgomeryových, stíženého neštěstím, obsahoval dostatek hrůzných prvků, aby čtenáře zaujal, a tak se zrodil další bestseller. Nikki se snažila co nejvíc přiblížit policejnímu vyšetřování, přitom se důvěrněji seznámila s detektivem

Piercem Reedem a jejich vztah se rozvinul v cosi hlubšího. Nyní s ním byla zasnoubená a čekalo se, že napíše pro svého nakladatele knihu číslo tři. Už na ni měla i smlouvu, ale zatím s žádným navrhovaným tématem neuspěla. Chyběl jí zkrátka ten správný příběh.

Ina pokračovala: „Víš, každý měsíc vycházejí tucty knih o skutečných zločinech. Jenže ty tvé vyčnívají právě kvůli osobnímu pohledu. Vem si například Ann Ruleovou. Ta přesně ví, co dělá. Četla jsi přece její knihu *Cizinec po mém boku*. Všem nahání husí kůži právě kvůli tomu, že Ann znala Teda Bundyho. Byla při tom.“

„Zdá se, že si vedla dobře i s dalšími příběhy, kde vraha osobně neznala.“

„Já se jen snažím říct, že bychom uvítali další *Rakev pro dva* nebo *Mytické krevní pouto*.“

„Nebo *Cizince po mém boku*.“

„Jo. To bych taky brala.“ Nikki slyšela v hlasu své agentky úsměv.

„To se vsadím!“

„Určitě na něco přijdeš. Jistojistě.“

„Tobě se to řekne.“ Nikki si protáhla záda a vstala. Sedí už celé hodiny. Napsala článek do novin a teď cítila, jak její páteř přímo volá po uvolnění. Musí vyrazit ven. Zaběhat si. Rozpumpovat krev. Nikki sice své agentce oponovala, ale dobře věděla, že má Ina pravdu. Sama se už nemohla dočkat, až rozpracuje další knížku, svrběla ji ruka, nejraději by se už pořádně zakousla do nového materiálu o nějakém příšerném, velkolepém zločinu.

S mobilem na uchu přešla k oknu, z něhož se jí šťastným řízením osudu otevíral nádherný výhled na Forsythův park s úchvatnou starobylou fontánou a hustým porostem typických jižanských dubů. Ze své pozorovatelný nad úroveň třetího patra mohla pohodlně sledovat lidi v parku, a viděla dokonce až za stromy, nad střechy Savannah. Ten výhled milovala. Byl jedním z důvodů, který ji přesvědčil ke koupi tohoto starého rekonstruovaného sídla. Lépe honorář za knihu utratit nemohla. Dvě podlaží pronajímala a sama si nechala nejvyšší patro

s krásným podkrovním prostorem. Díky koupi vlastní nemovitosti však vězela po krk v dlužích.

„Heleďse, Nikki, blíží se okamžik rozhodnutí. Možná bys měla promluvit s Reedem, třeba ti dovolí, abys mu při vyšetřování nějakého zločinu pomáhala.“

Nikki pohlédla na zářivý diamant na prsteníčku levé ruky a ušklíbla se: „No jo, jasně. Dobře víš, že nemíním Reeda zneužívat.“

„Myslela jsem si pravý opak.“

Ina si rozhodně nebrala servítky.

„Díky, fakt.“ Nikki v duchu jen bolestně sykla. Pohlédla na fotorámeček na stole, kde se k sobě s Reedem tulili na pozadí dun a přímořských travin, s tvářemi zrůžovělými po běhu v písku. Foukal větřík a její světlé nazrzlé vlasy vlály Reedovi do obličeje. Oba se usmívali, oči jim jen zářily. Záběr vznikl v den, kdy ji přímo na pláži požádal o ruku.

Nyní tedy uvažuje o tom, že by jejich vztah ohrozila?

„Fajn, asi nemyslím přímo *zneužívat*, pochopitelně, ale možná by tě prostě mohl nechat nahlédnout do nějakého aktuálního případu.“

„To není Reedův styl.“

„Copak se ti už nepodařilo vnutit se mu do vyšetřování dvou případů?“ připomněla jí agentka a Nikki rozpačitě přeshlápla. Bývaly časy, kdy by pro dobrý materiál udělala téměř cokoli, ale to bylo ještě před tím, než kývla na to, že se stane paní Reedovou.

„Na tohle zapomeň, Ino, jo? Hele, i kdybych ho přinutila k souhlasu – a dovol, abych zdůraznila, že to je obrovské KDY-BY –, tak tady v Savannah prostě po ulicích neběhají šílení psychopati s nožem v ruce, chápeš?“

„Každé město a jeho okolí má své prapodivné zločiny. Musíš prostě jen nakouknout pod správný kámen a pořádně hledat. Divila by ses, co se dá najít. Lidi jsou divní, Nikki.“

„A já mám být ta, kdo z toho něco vytříská.“ Nikki se nenamáhala skrývat v hlase sarkasmus.

„Přesně to ti jde nejlíp! Tak se trochu porozhlídni,“ přesvědčovala ji Ina. „Zkus obracet správné kameny. Přítlač Reeda, ať ti

prozradí něco z nových případů, nebo klidně i ze starých. Něco z něho musíš vydolovat. Na čem teď policie pracuje?”

„Reed se mi nesvěřuje. Ani nikomu jinému. To prostě není jeho styl.“

Ina se nedala přesvědčit. „Ani v posteli? Však víš, v posteli se chlapi otevrou nejvíc.“

„Tak daleko bych fakt radši nezacházela.“

Ina si nahlas povzddechla. „Nehraj si přede mnou na stydlivku. Znáš tě, Nikki. Když něco chceš, jdeš si za tím, jen abys to dostala, bez ohledu na překážky.“

„Vzpamatuj se, Ino! Zkus si to představit. Kdyby po Savannah volně pobíhal nějaký sériový vrah, nemyslíš, že bych o tom něco věděla?“

Málem slyšela, jak její agentka horečně uvažuje. Ina byla nesmírně inteligentní čtyřicátnice, maličká – nanejvýš sto padesát – a navíc jediná agentka v New Yorku, které nevadilo riskovat. Když jí Nikki ukázala svůj první rukopis, kývla, že ji bude zastupovat. Ina viděla to, co ostatní neviděli a teď – k čertu s ní! – se snažila z Nikki vyždímat stejně kvalitně ztvárněné téma, které zkrátka *stojí za uveřejněním*. „Tak buď prostě vynalézavá!“ naléhala dál a Nikki slyšela, jak jí cinkají náramky – patrně když zvedla telefon výš k uchu. „Možná to tentokrát nebude sériový vrah jako takový.“

„Jenom nějaká zvrhlá zrůda s úchylnou na krvavé fetiše?“

„Jakékoliv – ruce, nohy nebo řadra. Prostě ulítlé obsese, které ho dokážou nakopnout.“ Ina se zasmála hlubokým hrdelním smíchem zhrublým dlouholetým kouřením. „Jo, to by asi zabilo.“ Odkáslala si a dodala nadšeněji: „Dobře víš, že termín odezdání je za šest měsíců. Knížka by měla vyjít příští rok, pokud nemíníme naštvat nakladatele a chceme značku Nikki Gilleteová udržet.“

No jistě, to Nikki velmi dobře věděla. Stanovené datum měla červeně vyznačené ve svých dvou papírových kalendářích a zvýrazněné i ve virtuálním diáři v počítači. Nemínila zapomenout, a vlastně ani nemohla. Její domovský list *Maják* pomalu skomíral a byl už jen stínem své bývalé podoby. Docházelo k obrovskému a bolestnému zeštíhlování na všech stranách. Nikki

dnes pro *Maják* pracovala jen na částečný úvazek a byla ráda, že má vůbec práci. Stále více spoléhala na příjmy a tantiémy ze svých knih. Balancovala mezi rozpočtem, novými technologiemi a vlastními ambicemi, a pokud jde o finance, zatlačila sama sebe do kouta. Byla by pitomá, kdyby tuhle práci nevezala. „Jasně, jasně. Něco vymyslím,“ odpovídala a sama sebe tím překvapila. Když zavěsila, vrtalo jí hlavou, co sakra to *něco* asi bude.

Nechtěla teď ale ztrácet čas a příliš se tím zaobírat. Namísto toho seběhla po točitých schůdcích do své ložnice o patro níž, shodila ze sebe džínny a mikinu a oblékla si věci na běhání – staré tepláky a sportovní podprsenku, seprané tričko a oblíbenou rozdrbanou mikinu s kapucí. Pokud šlo o sport, nikdy na krásu nehleděla. Běžecské boty měla připravené u zadního vchodu. Obula se a hodila si řetízek s klíčem od domu kolem krku, seběhla po vnitřním schodišti a pak zadem ven, sprintem oběhla dům a nevyšimla si nastupujícího soumraku. V hlavě měla pořádný zmatek, a to nejen díky nátlaku na rychlé nalezení co nejskvělejšího tématu pro svou novou knížku, ale také proto, že si zanedlouho měla vzít za muže Reeda. V její rodině se podobné radostné události vyskytovaly málokdy, a ona teď měla v plánu provdat se za policajta – navíc policajta s pošramocenou pověstí, který za sebou nechával řadu zlomených srdcí od San Franciska přes Tybee Island až po Východní pobřeží.

„Ty jsi fakt masochistka,“ zamumlala polohlasem, když kľusala na místě a čekala u přechodu na zelenou, aby mohla proběhnout Forsythovým parkem. *A v hloubi duše beznadějný romantik.* Naskočila zelená, ovšem zrovna ve chvíli, kdy poslední auto, nějaké audi, překročilo povolenou rychlost a vyřítilo se přes přechod na červenou. Nikki ucukla zpátky na chodník.

Poté vyrazila, aby se dostala do rytmu, sladila tepovou frekvenci a rychlost. Probíhala pod korunami dubů, z jejichž elegantních větví visely cáry tilandsie, takzvaného španělského mechu. Park na ni obyčejně působil uklidňujícím dojmem, vnášel jí mír do duše – ale dnes tomu tak nebylo. Její rozháraná mysl jí klidu nedopřála a Inin telefonát všechno jen vystupňoval.

Překonáš to. Zvládneš to. Dobře víš, že ano.

Ve vzduchu cítila tíživý příslib deště. Nad hlavou se jí líně

převalovala mračna ještě ztmavlá soumrakem a na listopad bylo dost velké teplo. Vrhla ustaraný pohled k obloze. Když bude mít štěstí a udrží rychlé tempo, možná to stihne domů těsně před bouřkou a úplným setměním.

S tím pomyslením zrychlila.

Po širokých cestičkách se procházelo jen pár lidí a začínaly se rozsvěcet pouliční lampy. Žena s kočárkem a dvojice venčící mopslíka ji trochu uklidnily, protože pravdou zůstávalo, že Nikki nebyla zdaleka tak sebevědomá, jak se zdálo. Nebyla tou vtíravou dravou reportérkou, která se nedá odbýt a ničeho se při svém mládí nezalekne. Od snad až příliš blízkého osobního setkání s Hrobařem netrpěla jen záchvaty úzkosti. Malé stísněné prostory, zejména tmavé, ji dodnes k smrti děsily. A tak běhala. V horku. V dešti. Potmě. Dokonce i ve sněhu, při těch vzácných příležitostech, kdy se v této části Ameriky objevil. Nepotřebovala psychiatra na to, aby se dozvěděla, že se snaží utéct svým démonům, nebo že trpí klaustrofobií kvůli zážitkům z minulosti. Velmi dobře si uvědomovala, že se pohybuje po nesmírně tenké hraně a kdykoli se může propadnout do slabší formy psychické poruchy.

Proto se tedy honila po dláždění chodníků a kočičích hlavách silnic, po asfaltu venkovských cest i po rozbahněných stezkách, řítila se po pláži i lesem. Pod nohama jí utíkaly kilometry a zároveň, jak doufala, i noční můry, které o sobě dávaly vědět při neklidném spánku a při obavách z uzavřených prostor. S každým krokem ustupovaly a – byť na okamžik – mizely. Fyzická námaha jí připadala bezpečnější než sezení u psychiatra nebo ležení u hypnotizéra, ba dokonce předčila i možnost svěřit se muži, jehož milovala.

Jsi normální magor. Víš to, že?

„Ale prosím tě, drž hubu!“ okřikla se nahlas.

Než se začaly snášet první kapky, udělala tři kolečka po obvodu parku a dech se jí trochu zrychlil. Rozhodně si rozpumpovala krev v žilách, raději tedy zpomalila a přešla do rychlé chůze, aby zmírnila případné křeče v lýtkách, které jí hrozily, a vnořila se do hloubi parku. Nakonec se zastavila u velké starobylé fontány. Po zádech se jí řinuly čurky potu, cítila horko

v obličejí, zvlhly jí vlasy. Předklonila se, opřela si ruce o kolena a několika hlubokými nádechy si vyčistila hlavu i plíce.

Jakmile se napřímila, zjistila, že je úplně sama. Lidé s pejsky i kočárky byli pryč, stejně tak ostatní běžci.

Není divu, vzhledem k tomu počasí.

A přesto...

Přimhouřila oči a ukázalo se, že se mýlí.

Na opačné straně fontány stála pod velkým dubem osamělá tmavá postava.

V nadcházejícím dešti tedy zůstala Nikki ve stinném parku sama s tímto neznámým mužem v černém.

Sevřelo se jí srdce a na okamžik se jí zmocnil záchvat paniky, protože cizinec připomínající Ichaboda Cranea z Irvingovy Legendy o Ospalé díře na ni upíral zrak zpod široké krempy černého klobouku, která mu stínila oči.

Cítila, jak se jí napíná snad každý sval v těle. Do krve se jí vyplavoval adrenalin.

Byla už taková tma, že dokonce i světlo pouličních lamp působilo strašidelně.

O nic nejde, uklidňovala se a zkrátila si přestávku. Naposled se ohlédla po muži a znovu vyrazila kupředu, probíhala čerstvými loužemi, plíce ji pálily, proklíčkovala mezi zaparkovanými auty a bez ohledu na semafor sprintovala domů.

Byl to jen chlap v parku, Nikki. Jasně, byl sám. No a co? Stejně jako ty.

Nicméně letěla jako s větrem o závod, a když se rozpršelo a obrovské kapky bičovaly chodník, až od nich stříkalo a po dlažbě tekla voda proudem, oběhla velký starý dům, který jí nyní patřil, vytáhla zpod trika klíč na řetízku, odemkla zadní dveře a schody brala po dvou.

Jakmile se ocitla ve svém bytě, zajistila dveře bezpečnostním zámekem, opřela se o něj, lapala po dechu a snažila se zaplašit hrozné představy sebe samé uzavřené v tmavém stísněném prostoru.

Jsi v pohodě. Jsi v pohodě. Jsi...

Cosí se jí otřelo o nohu.

Vyjekla a vyskočila leknutím, ale hned poznala svého ko-

coura, který se s ní pokoušel mazlit a otíral se jí v pravidelných osmičkách o kotníky. „Pro lásku boží, Jenningsi, tys mi dal! Málem jsem se podělala!“ Ulehčeně sklouzla na podlahu.

Kdy se z ní stal takový strašpytel?

Jenže odpověď znala... Být uvězněná v rakvi a slyšet, jak na ni dopadají lopaty hlíny, prožít si tu nepopsatelnou hrůzu, že pod sebou má mrtvolu, pach rozkladu všude kolem... Tehdy se veškeré její sebevědomí a energická odvaha proměnily v prach.

A od té doby se silou mocí snažila znovu je získat.

Teď jsi v bezpečí, nabádala se, zvedla ruku a podruhé zkontrolovala, jestli má zamčené dveře, pak ještě potřetí, nakonec se podepřela, vstala, a pustila se do prohlídky svého bytu. Všechna okna a dveře byly uzavřené, a když otevírala skříně a nakuovala dovnitř, žádný lupič na ni nevybafl.

Jennings se jejím stihomamem nenechal vyvést z konceptu a vyskočil na kuchyňskou linku. Nikki, stále ještě vyděšená, vypila nad dřezem sklenku vody a upírala pohled z okna na vnitroblokovou zahrádku o tři patra níž. Opláchla sklenku a pokradmu se podívala k brance. Pořád zavřená na zástrčku. Výborně. Znovu přelétla zrakem zeleň venku, stolek a zahradní židle, velkou magnolii, nyní už bez listů, ale žádnou zlověstnou siluetu, kradoucí se stíny, nikde neviděla. Vyšla na miniaturní balkon, a ani z něj nepřistihla nikoho ukrytého na požárním schodišti, klikatě sestupujícím k zemi. Znovu zkontrolovala bezpečnostní zámek a dospěla k názoru, že je doma v bezpečí.

Pro boha živého, dej se dohromady, Nikki. A honem! Hned!

Shodila mokré běžecké boty a prošla ložnicí, kde na dveřích skříně visely na ramínku svatební šaty v ochranném igelitovém obalu. Maličko se jí sevřelo srdce a snažila se zaplašit myšlenku, jestli si Reeda náhodou nebere kvůli zajištění své bezpečnosti.

Což určitě není pravda, napovídal jí zdravý rozum, když ze sebe stahovala promáčenou mikinu a pak si sundávala ostatní oblečení. Reeda milovala. Šíleně. Bláznivě. A přesto...

„Ach bože, vzpamatuj se!“ Ve sprše se trochu uvolnila, a jakmile jí horké pramínky omyly tělo a vyčistily hlavu, cítila se lépe. Už ji nesleduje žádný temný nebezpečný šílenec. Miluje Reeda a hodlají se vzít. Na bankovním účtu toho moc nemá, ale

ze svých peněz dokáže ještě pár měsíců vyžít... Zbývá tedy, aby se vytasila s nějakým pořádně výbušným příběhem pro svého nakladatele.

„V pohodě,“ promluvila nahlas, když zavřela kohoutky a zabalila si vlasy do ručníku. „Není nic snazšího, kruci.“

Za dvacet minut už opět seděla u pracovního stolu, vedle sebe nakousnutou výživnou tyčinku a Coca-Colu bez cukru. Vlasy nechávala uschnout volně, stáčely se jí do divokých prstýnků. Procházela na počítači zpravodajství a všimla si tučného titulku poslední žhavé novinky běžící na spodní lince obrazovky.

Blondell O'Henryová má být propuštěna z vězení.

Nevěřicně na ta slova hleděla. „Ne!“ Rychle si vyhledala podrobnosti.

Blondell Rochette O'Henryová, záhadná osudová krasaviče, už strávila za mřížemi řadu let. Byla usvědčena z příšerného zločinu – při nepochopitelně děsivém útoku zastřelila svou vlastní dceru Amity a zranila své dvě další mladší děti.

Nikki se rozbušilo srdce, protože se na ten případ, z něhož tuhla krev v žilách, pamatovala až příliš jasně. V ústech jí rázem vyprahlo, protože tehdy byla Amity O'Henryová její nejlepší kamarádka a Nikki v hloubi duše věděla, že i ona sama je do jisté míry za Amitynu předčasnou hrůznou smrt zodpovědná.

„Ježíšmaria...!“ zašeptala a hlavou jí vrtalo, zda je ta zpráva pravdivá. Rychle fukala do počítače a hledala něco, co by ji potvrdilo. V duchu před sebou viděla Amity, která byla v šestnácti nesmírně chytrá a krásná po své matce. Dokonalý oválný obličej jí lemovaly husté kaštanové vlasy, měla velké inteligentní oči, rty zároveň sexy i nevinné a naprosto dokonalé nohy. Navíc v sobě skrývala stejný podíl zdánlivé zkaženosti a sexuální přitažlivosti, který vyzařoval z její matky.

Nikki procházela článek za článkem, ale všechny byly stejné, nic podstatného, bez podrobností ohledně důvodu, proč má být Blondell propuštěna.

Nikki se ustaraně kousla do rtu. Vlastně ještě nikdy nikomu neprozradila pravdu o noci, kdy zahynula Amity ve srubu v lese; nikdy nepřiznala, že ji Amity prosila, aby tam přišla; a svou vinu hluboko v sobě pohřbila. Jenže teď v ní možná na-

jde svou příležitost. Třeba teď přetaví svůj hluboce zakořeněný pocit provinilosti a špatnosti v něco dobrého.

Nakonec našla jeden článek o Blondell napsaný před lety. Fotografie k němu připojená sice nejvíce nenáviděné ženě ze Savannah nijak nelichotila, ale přesto vypadala v upjatém tmavomodrém kostýmku, v němž šla k soudu, s halenkou zapnutou až pod bradu, nevinně; velmi střídme nalíčená, téměř jako dívka ze šedesátých let vypravená do nedělní školy. Byla zkrátka překrásná a oplývala smyslností. Vlasy si svázala do uzlu na temeni, a přestože její právník doufal, že bude působit cudně, její vrozená sexuální přitažlivost se ničím zastřít nedala.

Nikki hleděla na fotografii a jednu věc věděla naprosto jistě: konečně má podklady pro svou novou knihu!

A co její osobní zainteresovanost na příběhu?

Byla Amitina kamarádka! To je snad dostatečně osobní, ne?

Nikki se ve své hondě řítila jako blázen do nové, menší redakce *Majáku*. Tento list představoval pro celé generace Savannah jistý standard, baštu jižanského tisku, ale pomalu skomíral, přestal se dodávat do schránek a tištěné médium ustupovalo elektronické verzi, kterou si lidé stahovali do počítačů a čteček, takže se podrobné články smrskávaly v heslovité zprávy nebo pouhé výkřiky.

Spousta jejích kolegů, s nimiž dřív spolupracovala, z novin odešla, nebo jen přispívali do internetových blogů, psali stručné komentáře, případně tweety, či jak se ty poslední technické možnosti ve stále se proměňujícím komunikačním světě jmenovaly.

Redakce *Majáku* se nyní nacházela ve druhém patře zrekonstruovaného starého skladu, což byla zvnějšku omšelá cihlová stavba, která shlížela na řeku Savannah po téměř dvě století. Uvnitř se skrývaly úsporně elegantní chodby a kanceláře plné elektronických přístrojů, ovšem asi třetinové velikosti ve srovnání s původními, v nichž strávila tolik let.

Nikki zajela na téměř prázdné parkoviště, popadla kabelku a znovu musela čelit nevlídnému počasí. Přebíhala deštěm k budově, a zatímco se vyhýbala loužím, zamkla auto dálkovým ovládním. Znamé pípnutí ji uklidnilo, že je vůz zabezpečený, a už se ocitla pod širokou markýzou hlavního vchodu. Krok nezpomalila ani uvnitř budovy, rychle mávla průkazkou na ochranku a vzápětí vybíhala po schodišti, z pláštěnky jí kapala voda, a ve druhém patře bleskurychle vyfukala u dveří do kanceláře osobní bezpečnostní kód.

Zámek se s cvaknutím otevřel a ona se vřítila do redakce, kde ještě sedělo pár kolegů u pracovních stolů oddělených pouze přepážkami. Podél vnitřních zdí stály řady výkonných počítačů na digitální datové přenosy. Salonek pro zaměstnance se

vmáčkl do jednoho kouta, toalety do druhého. Úsporné. Praktické. Žádné zbytečnosti.

Pár reportérů stále ještě sedělo na svých místech, ale denní směna už odešla a na noční pracovala jen hrstka lidí.

„Hej!“ křikla na Boba Swana, sportovního redaktora, který se právě vynořil směrem od jídelny s novinami složenými v podpaží. „Je tady ještě Metzger?“

„Marodí,“ zavrtěl holou hlavou Bob a dodal: „Chytil nějaký bacil od své matky v domově důchodců v Sea View. Vzápětí po jeho návštěvě to tam hygienici celé zavřeli. Karanténa. Ale Metzger se ještě stačil nakazit.“ Bob se uchechtl a vrátil se do své kóje. Nikki šla za ním a zastavila se v průchodu u jeho stolu. Bob pokračoval: „Prý je mu fakticky pod psa. Možná teď konečně trochu zhubne, když si pořád stěžoval, jak přibírá.“ Hodil noviny na stůl.

„Smůla,“ konstatovala bez většího soucitu, protože Norm Metzger, krimi reportér jejich listu, pro ni představoval trn v patě už od chvíle, kdy do *Majáku* nastoupila. „Doma jsem v rychlých zprávách na počítači nějaké oznámení o uzavření Sea View zahlídla,“ přikývla. „A krom toho ještě něco.“

Bob vzhlédl nad obroučkami brýlí na čtení a v tmavých očích mu zablýsklo. „Budu hádat, jo? Jde o Blondell O'Henryovou. Zpropadená věc, kruci. Jenže když je teď Metzger doma se střevní kolikou, jsi zřejmě na koni, ne?“ Pak si uvědomil, že patrně překročil hranice svých pravomocí a dodal: „Radši si to ale ověř u Finka.“

„To taky udělám.“ Poté, co psala o Hrobaři, jí Tom Fink zdráhavě dovolil krátce referovat i o některých místních trestných činech; želbohu šlo obvykle o materiál, kterým se nechtěl zabývat Norm Metzger. Nikdy nepochopila, proč se Fink tak dokonale spoléhá pouze na Metzgera. Snad kvůli tomu, že mohutný novinář byl ve zdejších novinách veteránem. A možná – opravdu jen možná – byl Fink díky rozvodovým rozsudkům se svými bývalými manželkami trochu mizogyn. Tak či onak vlastně nikdy nedal Nikki příležitost, aby prokázala své kvality. Proto z falešné pýchy odmítla po uzavření Hrobařova případu převzít krimi sloupek.

Tehdy si myslela, že přejde do větších prestižnějších novin někam na Středočápad, do Atlanty, ba možná dokonce do New Yorku, jenže pak se zamilovala do Reeda a s jistou dávkou pokory takřikajíc přišla ke křížku a rozhodla se pracovat v *Majáku* na poloviční úvazek, protože Savannah odjakživa považovala za svůj domov.

Nicméně vzhledem k aktuální Metzgerově nemoci právě dostala šanci ke zpracování materiálu, jehož přitažlivost daleko překračovala hranice Savannah. Téma bude určitě přebírat i celoplošná televize. Jako zázrakem získala oficiální možnost dostat se k Blondell O'Henryové.

„Předpokládám, že je Levitt v pohotovosti,“ prohodila. Narážela na hlavního fotografa redakce.

„Víš přece, co se říká o předpokladech,“ ozval se ze své židle Swan. „Pokud tohle bude tvoje, pak je na tobě, jestli Levitta získáš. Možná se o něj budeš muset poprat se Savoyovou.“

Nikki v duchu zaúpěla. Effie Savoyová představovala poslední redakční přírůstek. Její blog na webových stránkách *Majáku* postupně získával stále větší oblibu. Byla to neodbytná novinářka, která nesměla nikde chybět a strašně stála o to být nejlepší kamarádkou Nikki. Jenže Nikki ji považovala nanejvýš za osinu v zadnici.

„Zase?“

„Je prostě dravá,“ pokrčil rameny Swan. „Trochu mi připomíná někoho před pár lety...“

„No jo, jasně.“ Nikki neměla chuť debatovat o přínosu jedné z redakčních kolegyně, ale připadalo jí opravdu zvláštní, že nyní, v období zeštíhlování, Effie Savoyovou jen tak zčistajasna přijali, aby si psala blog o všem možném a pokrývala jak domácí rubriku, tak ostatní témata. Její články – či úvahy, nebo jak se to dá nazvat – byly všude a Effie jakbysmet. Nikki o novou elévku stále zakopávala, ale Effie mezi mladší kolegy nějak záhadně zapadla. Nejhorší bylo, že Effie Nikki kohosi připomínala; jen si nedokázala vzpomenout koho.

Ještě pokračovala v hovoru se Swanem: „Napadlo mě, že se tady mrknu na zpravodajské servery.“

„Možná bys víc informací vyrazila spíš z Reeda,“ poradil jí Swan a zvedl husté obočí.

„Ani omylem.“ To byl v téhle redakci kámen úrazu. Všichni předpokládali, že Nikki má nějaké napojení na podrobnější informace jen proto, že je zasnoubená s detektivem. Jenže jak už říkala Ině, Reed rozhodně doma o svých případech ani o čemkoli spojeném se svou prací nemluvil. Držel jazyk za zuby. Bezpočtukrát z něho chtěla něco vytáhnout. Stačila by drobnost. Zrovna před třemi dny mu v jeho bytě položila u snídanež otázku o právě vyšetřovaném případě, kterou považovala za zcela nevinnou. On místo odpovědi mlčky pokračoval ve čtení novin, popíjel kávu, dokonce ještě kousl do toastu, a teprve pak zareagoval: „Promluv si s Abbey Marlowovou.“ Ani se při tom na Nikki nenamáhal podívat. „Je tisková mluvčí.“

„To já přece vím,“ zavrčela Nikki, na jeden záťah dopila zbytek pomerančového džusu a snažila se nějak strávit své zklamání. „Já jen chtěla...“

„... přijít k interním informacím.“

„Ne, nic takového!“

V tu chvíli skutečně noviny složil na stůl a naklonil hlavu, jako by ho upřímně zaujala. Zkoumavě si ji prohlížel hnědýma očima, rozzářenýma do té míry, aby mu v nich zlatavě blýskalo. „Přesně *to* děláš.“

„Ale... jsi přece hlavní vyšetřovatel případu Langtona Pratta.“

„Už zase to na mě zkoušíš!“

„Já chci pouze znát tvůj názor!“

„Myslím, že těch názorů znáš víc.“ Úzké rty se mu zvlnily do zvláštního sebeironického úsměvu, který jí připadal tak úchvatný, když se s ním seznámila.

Je to k vzteku, usoudila, když už věděla, že u něj nepochodí o nic víc než kterýkoli jiný novinář z ulice. „Reed má informační karanténu,“ prohlásila a zamířila do své kóje, v níž seděla s Trinou Boudinovou. Trina zpracovávala tematiku volnočasových aktivit a byla v redakci její nejlepší kamarádkou.

Jejich stoly byly umístěné v kóji proti sobě a oddělovala je pouze tenká přepážka s několika poličkami. Trina byla úzkost-

livě pořádná, měla čistý stůl, dokonce i prázdný odpadkový koš.

Nikkina pracovní plocha byla zaplněnější a – jak to sama nazývala – „zabydlená“, přestože zde pracovala jen na částečný úvazek. Jeden roh si vyhradila pro své a Reedovy fotografie, i rámeček s podobenkou sestřiny dcery Ophelie, které se říkalo „Phee“. Před dvěma měsíci už nastoupila do školky. Nikki se tomu pořád nechtělo věřit.

Znaveně dosedla na židli, rozepnula si pláštěnku a přehodila ji přes opěradlo za sebou. Přitom si pustila počítač a podívala se na e-maily. No pochopitelně, pár vzkazů od Toma Finka! Žádal ji, aby přebrala případ Blondell O'Henryové, když je Metzger nemocný.

„Jo!“ zajásala polohlasem, celá šťastná, že se její jméno konečně zase objeví v podtitulku článku o nějakém zločinu. Pořád jí ještě dokázalo zvednout mandle, že je na krimi rubriku stále jen náhradnicí, přestože ji Hrobař téměř připravil o život. Zřejmě se měl stále razit trend – a v tom se šéfredaktor Tom Fink shodoval s majiteli novin, že je tato práce „chlapská záležitost“. *Neuvěřitelná blbost*, pomyslela si, ale znovu měla v úmyslu dokázat své kvality a nechat si za svého dalšího sólokapra dobře zaplatit. Ušklíbala se a začala podrobně procházet všechny informační zdroje.

Problém tkví v tom, zamyslela se, když pročítala útržkovité zprávy, které se jí objevovaly na obrazovce, že se Bob Swan nemylí. Reed má o propuštění Blondell bezesporu daleko víc informací. „Ať visím...“ zabručela. Tohle říkával velice často její zesnulý otec, soudce Ronald Gillette zvaný „Velký táta“ nebo také „Velký Ron“. Byl proslulý občasnými vtípnými poznámkami v soudní síni, ale jak žalobci, tak obhájci si ho velice vážili. Otec Nikki byl spravedlivý soudce, který při přelíčení nikdy nikoho nenechal plácát nesmysly.

Možná tedy existuje způsob, jak vymáčkout z mého nastávajícího informace, pomyslela si, když prohledávala tiskové zprávy. Rozhodně to stojí za pokus. Nemůže se jí stát nic víc, než že Reed řekne „ne“. V tom byl velice dobrý. Pohroužila se do internetových zdrojů.

A pak na to narazila. Na důvod Blondellina okamžitého propuštění. Klíčový svědek obžaloby totiž změnil výpověď. Nikdo menší než jedna z obětí – Niall O’Henry, Blondellin syn, teď už dospělý muž. Nyní prohlásil, že se mýlil, když před dvaceti lety v soudní síni ukázal prstem na svou matku a se slzami, které se mu řinuly z očí, a s rozklepanou bradičkou vzlykl a zašeptal: „Máma měla pistoli.“ Nikki ho v duchu jasně viděla. Vyděšený chlapeček; překvapeně mrkal, jako by nemohl uvěřit, co právě vyslovil. Když byl v soudní síni konečně nastolen klid, napínaly se všechny uši a on se přinutil říct ještě víc. Rtíky se mu nemotorně pohybovaly, když přímo bojoval s hrůznými slovy. Pohlédl na žalobce, zachytil jeho nepatrné přikývnutí, zavřel oči a dodal: „Máma zastřelila Amity.“

„Tomu nevěřím!“ hřímala Sylvie Morrisettová, řízla trochu příliš rychle zatačku, až pneumatiky policejního vozu zaúpěly. Mířili zpátky na policejní stanici a ona překročila na Victory Drive povolenou rychlost málem o dvacet kilometrů v hodině. „Ta svině by měla zůstat v lochu do konce života!“ Pokradmu pohlédla na Reeda a zvedla nohu z plynu. „I to je pro ni až moc mírné. Já tvrdím – rozžhavte znovu staré dobré křeslo a nechte ji uškvařit.“

„Roztomilé,“ konstatoval Reed, když projížděli ulicí lemovanou stromy. I v prostředním pruhu širokého bulváru byly zasazené palmy a po stranách, před velkými domy z období před válkou Severu proti Jihu, rostly vysoké staré duby, z jejichž větví visely jako draperie cáry španělského mechu. „Sloužilas už u policie, když ji odsoudili?“

„Ne, kruci! Vždyť to bylo před dvaceti lety!“ Řítla se kolem zeleného pick-upu naloženého zemědělským nářadím, který se pomalu šinul po krajnici. „Kolik si myslíš, že mi je? V té době jsem ještě byla v Texasu a vzdychala nad Bartem nebo jinou pitomostí,“ ucedila. Zmínila jméno svého bývalého manžela, s nímž se neustále hádala. „Ale pamatuju si to, ach můj milý, pamatuju.“ Najednou zvýraznila svůj západotexaský přízvuk, jako vždycky, když se rozčílila. „Tahleta baba je fakt nechutně dokonalá. Krásná. Chytrá. A smrtelně jedovatá jako chřestýš, to

ti povím.“ Morrisettová neochotně zpomalila před semaforem, ale volant držela v křečovitém sevření.

Sama vypadala hodně zajímavě. Povahově tvrdá jako skála, na těle ani gram tuku, rozvedená matka dvou dětí a vždycky, jak se zdálo, pořádně našťavaná na celé mužské pokolení. Platinově bílé vlasy si natužila do vysokých bodlin a téměř se nemalovala. Se svou výbušnou povahou představovala rozhodně sílu, s níž se musí počítat. Už přestala nosit piercing v obočí, a jak jí děti vyrůstaly, trochu uhladila svůj poněkud vulgární projev, nicméně to stále byla – jak dost často říkávala zástupkyně okresního návladního Kathy Okanová, „neřízená střela“. Nikdy nesundávala kovbojské boty z hadí kůže a neopouštěla svůj výhružný postoj.

„Ale ty si na ten případ musíš určitě pamatovat,“ blýskla po něm znovu pohledem. „Jsi přece chlapec z Georgie.“

„V té době jsem byl v San Francisku.“

„Vždyť se o tom vědělo všude, sakra! Byly toho plné zprávy, prokrista! Cos dělal? Schovával ses někde v jeskyni?“

Její otázku nepoctil odpovědí. „Zkus mi osvěžit paměť.“

Dupla na plyn a udělala myšku kolem volkswagenu, který při rozjíždění nebyl dost rychlý. Jakmile se kolem „brouka“ menšího než její auto prosmýkla, stručně shrnula: „Zkrátka a dobře, Blondell vzala své tři děti do srubu u jezera na víkend nebo tak něco. Dvě mladší spaly v podkroví, a puberťačka Amity dole, teda myslím. Blondell tvrdila, že dovnitř vlezl nějaký vetřelec s pistolí; přistihla ho, došlo k souboji, a všichni včetně Blondell byli nakonec postřeleni. Samozřejmě ve srubu nebyl telefon, a protože to bylo před dvaceti lety, ještě než všichni včetně batolat dostali mobily, tak se pokusila převézt děti do nemocnice, trochu nabořila auto a starší dcera cestou zemřela.“

„A co ostatní?“

„Nic moc.“ Sylvie zvažněla. „Syn Niall byl postřelený do krku, myslím, a ta holčička... jak se jmenovala?“ Nakrčila zamýšleně obočí, rychle zkontrolovala situaci za sebou a přejela do jiného pruhu. „Bella, myslím. Ne, počkat... Blythe!“ Luskla prsty. „Jo, to je ono. Neustále se propíralo, jak byla Blythe statečná, protože dostala kulku do páteře a skončila na vozíku.“

„To se podle mě dost podobá tomu starému případu Diane Downsové z Oregonu.“

„A to je ta hrůza. Lidi si myslí, že Blondell Downsovou záměrně napodobila. Našla způsob, jak se zbavit svých dětí a udělala to? Kdo ví? Sáhni mi do přihrádky na rukavice a mrkni, jestli tam mám ještě žvejky, buď tak hodnej.“ Zpomalila a prudce otočila volantem, jak najížděla na policejní parkoviště u stanice na Habershamu. Měli kanceláře v cihlové budově, která byla původně postavena před téměř sto padesáti lety. Reed konečně našel balíček nicorettek a podal jí ho. Se zručností dlouholetého kuřáka vytáhla žvýkačku a hodila si ji do úst. „Tenhle humus nesnáším,“ bručela si a on nevěděl, jestli mluví o žvýkačce nebo o nadcházejícím propuštění Blondell O’Henryové z vězení. Možná myslela obojí.

Morrisettová zaparkovala do úzké mezery a vypnula motor. „A ještě jedna hrůza. Blondell těsně předtím, než zastřelila svou těhotnou dceru, sama potratila. Co ty na to? Všechno vylezlo na povrch po její hospitalizaci.“

Teď, když mu to vylíčila, si Reed vzpomněl, že o tom něco slyšel.

„Nikdy neprozradila, kdo byl otcem,“ pokračovala Morrisettová. „Možná její bývalý manžel Calvin. To by asi bylo poněkud složité, protože už měl manželku číslo dvě, která byla taky zhruba v té době těhotná. Pilný chlapec. Kristepane, v tom roce muselo být snad něco ve vzduchu! Blondell, její dcera, a Calvinova bláznivě pobožná ženička June byly všechny zbouchnutý, teda dokud Blondell o to svý nepřišla.“

„Ty tvrdíš, že Calvin byl otcem dítěte své ženy i Blondell – tedy než potratila?“

„Přesně to tvrdím.“

„Nenaznačuješ, že snad něco měl i s vlastní dcerou?“

„Tohle nikdy na světlo nevyplýnulo, díkybohu. I když teda Amity byla jeho *adoptivní* dcera. Ale ne, to si fakt nemyslím. Určitě by to poznali z krevních testů. Ale zaručeně mohl zplodit svou vlastní dceru s June, s manželkou číslo dvě, a zároveň i dítě, které potratila Blondell. Stávají se divnější věci.“ Morrisettová po něm blýskla pohledem. „Jenže tím otcem mohl být

třeba klidně i Roland Camp. Blondellin tehdejší milenec. To je další adept, dej na má slova! Ne že by na tom ale záleželo, dítě se přece nenarodilo.“ Pohlédla z okna. Kolem jejich auta prošla dvojice policistů v uniformě a zamířila do budovy. „Taky existuje vysoká pravděpodobnost, že otcem Blondellina dítěte byl nějaký úplně jiný plodný šťastlivec. V tomhle městě se po ní otáčelo dost chlapů a slintali až na zem. Byla fakticky pekelně sexy. Jenže kdo ví? Já si ani nejsem jistá, že ten, kdo ji zbouchnul, vůbec někdy zjistil, že je otcem, a protože se to nikdy nenarodilo, jsou všechny dohady na prd. Záleží na tom jen proto, že Blondell ve výpovědi uvedla, že ten večer popíjela a byla zmatená, protože trpěla depresí po ztrátě dítěte. Jenže i to může být všechno kravina.“

Reed pohlédl na policejní služebnu, krásnou budovu, na místní poměry opravdu hodně starou. I po nedávné rekonstrukci si zachovalo sídlo policejního oddělení Savannah-Chat-ham svůj starobylý půvab.

„Ručím ti za to, že dojde k pouličním protestům. Blondell O'Henryová si ze všech místních odsouzenců vysloužila nejvíc nenávisti.“ Vytáhla klíček ze zapalování a otevřela dveře. „Schválně si ten případ vyhledej,“ poradila mu. „Je v něm víc zákrutů a zvrátů než v hnízdě chřestýšů stížených žaludeční kolikou. Hlavním vyšetřovatelem byl tehdy detektiv Flint Beau-regard.“

„Deaconův otec.“

„Přesně tak.“ Zabouchla dveře, když Reed teprve vystupoval, a pak společně kráčeli k hlavnímu vchodu do policejní stanice. Na chvílku přestalo pršet a mračna se rozplývala, takže mezi nimi už tu a tam proniklo pár slábnoucích slunečních paprsků, ale Reeda nijak neohrály. Nikdy se s Deaconem Beau-regardem, kterého nedávno přijali jako druhého zástupce okresního návladního, vlastně osobně nesetkal. Byl to právník, na Reedův vkus trochu příliš uhlazený, a zjevně do jisté míry krá-čel v prošlapaných stopách svého zesnulého otce, slavného policisty ověčeného vyznamenáními, jehož pověst byla ve zdech této policejní stanice opravdovou legendou.

„Pokud si vzpomínám, byl celý případ založen na nepřímých důkazech,“ pokračovala i poté, co vešli dovnitř. Když mířili ke schodišti, podpatky bot z hadí kůže Morrisettové na staré podlaze hlasitě ňukaly. „Rozhodující výpověď pocházela z úst syna pachatelky. A právě on ji nyní změnil. To je mi ale náhodička!“

3

Nikki si pročítala staré výpovědi – hlavně Blondell O’Henryové – o dotyčné noci. Přitom si v duchu představovala scénář, který se ve starém srubu tehdy odehrával. Byla to malá stavba a Nikki ji dobře znala, protože byla na pozemku jejího strýce. Blondell údajně přemítala o ztrátě svého nenarozeného dítěte a nedávném rozvodu s manželem Calvinem – podle jejího svědectví násilníkem. Proto odvezla své tři děti do srubu, aby si promyslela další postup a srovnala priority. Její vztah s Rolandem Campem se chýlil ke konci, a ona tudíž musela počítat s tím, že bude žít jako samoživitelka.

Blondell prohlašovala, že její dvě mladší děti spaly; uložila je prý nahoru do podkroví nad přízemní místností. Starší dcera Amity zůstala na rozkládací pohovce dole. Blondell seděla vzhledu na prosklené verandě na starém lehátku přikrytá spacákem. Popíjela víno a sledovala, jak se z oblohy valí déšť, až se temná hladina jezera rozčeřila dopadajícími kapkami. Poslouchala také hlasité bubnování deště na střeše. Zvuky deště prý přehlušovaly všechno ostatní, takže nic víc neslyšela, ale to jí nevadilo. V duchu se zabírala svými problémy a vítr s deštěm v kombinaci s vínem ji uspávaly. Věděla, že všechny děti už ve srubu spí. Interiér tvořila jediná velká místnost s podkrovím a malou kuchyňkou ve výklenku. Vzhledu byla ještě miniaturní koupelna.

Už si chtěla jít také lehnout na staré rozkládací křeslo u krbu, v němž rozdělala oheň, ale přece jen ještě zůstala chvíli sama na verandě a rozjímalá.

Což byla velká chyba.

Náhle totiž zavřela oči a za pravidelného zvuku deště usnula. Nevěděla, na jak dlouho si zdřímla, jen si uvědomila, že ji náhle probudilo prásknutí výfuku auta v dálce těsně předtím, než se rozštěkal nějaký pes. Stále hustě přšelo, ale už ne s takovou intenzitou. Náhle se jí zmocnila předtucha, že je cosi v nepořádku.

ku. Hodně v nepořádku. A pak zaječela její dcera něco o hadovi – že mají ve srubu ploskolebce.

Blondell ze sebe shodila spacák, vběhla dovnitř a ve slabém světle z krbu spatřila děsivou scénu, z níž jí tuhla krev v žilách.

Uvnitř stál cizí člověk!

Oheň už dohořel až na žhavé uhlíky, takže ve srubu byla téměř tma, ale nad Amity rozeznávala siluetu stojícího muže. Měl tmavé vlasy a svalnatou postavu, do obličeje mu však neviděla.

Když se otočil, Blondell spatřila v jeho ruce pistoli a všimla si tetování na zápěstí.

Blondell vypovídala, že zbytek si pamatuje jako v mlze. Rozkřičela se a pustila se s ním do křížku. Uhodila se do hlavy, na chvíli se jí zatmělo před očima a temná místnost se v jejích představách vznášela, jako by plula prostorem. Měla pocit, že zase slyší štěkot. Na zlomek sekundy zadoufala, že se blíží pomoc, ale jakmile se jí projasnil zrak, i tato naděje pohasla. Amity vřískala strachy, že ji uštkl had, a cizinec ze stínu mířil na dívku pistolí. Blondell se s ním prala, ale nedokázala předejít strašlivému neštěstí, protože neznámý stačil na Amity vypálit.

Blondell odpřisáhla, že křičela a zápolila o pistoli, když Amity ležela na pohovce a sténala bolestí a z podkroví se ozvaly kroky. Ve zmatku se tedy vrhla na cizince přesně v okamžiku, kdy se otočil k ní a mířil jí přímo na srdce. Ucukla, stále se natahovala po zbrani, podařilo se jí sevřít hlaveň a obrátit ji vzhůru, a v tu chvíli uslyšela Nialla: „Mami! Ne!“

„Vrať se!“ přikázala mu a pořád se snažila vytrhnout neznámému zbraň z ruky, jenže byl silnější a vykroutil ji z jejího sevření a přitom stiskl spoušť.

Prásk! Paží se jí rozlila bolest, takže úplně uvolnila sevření, odpotácela se dozadu a upadla na podlahu.

Zůstala jako omámená, svíjela se v křečích a zbytek událostí si pamatovala jen v záblescích: srubem se rozléhá jeden výstřel za druhým, Niall sbíhá po schodech, pak sebou prudce trhne, když ho zasáhne nejprve jedna kulka a pak další, zásah ho srazí a on se bezvládně svalí ze schodů. Malá Blythe se žene za bratrem, ale je vzápětí také postřelena, propadne mezi sloupky

zábradlí až dolů na podlahu, s posledním výkřikem a srdce-
rvoucím zaduněním.

Blondell jen křičela „Ne! Ne! Ne!“, když Amity v bezvědomí
vykrvácela; z rány v břicho se jí řinula krev. Blondell věděla, že
ten netvor dostal i jejího syna a mladší dceru.

Sama téměř v bezvědomí znovu uslyšela štěkot psa. Měla
dojem, že je blíž, ale vetřelec, namísto aby ji dorazil, náhle utekl,
vyběhl ze dveří ven do deště.

Z Blondelliny výpovědi člověka mrazilo do morku kostí, ale
s některými policejními důkazy se rozcházela. Na místě činu ne-
byla nalezena žádná zbraň. Amity zemřela cestou do nemocnice
v důsledku střelné rány, ačkoli se později na její noze našly
ranky připomínající vpichy a v krvi stopy hadího jedu. Uštknutí
by ji patrně nezabilo, ale kulka, která jí prošla břichem, zasáhla
tepu, a tudíž byla tato rána smrtelná.

Obě Blondelliny mladší děti skončily na pohotovosti v ne-
mocnici a hned se podrobily operaci. Sama Blondell si necha-
la ošetřit střelnou ránu na pravé paži, měla slabý otřes mozku
a pohmožděninu v týle. Zjevně upadla nebo ji někdo uhodil.
Našli jí i škrábance na pažích, které si však všechny mohla způ-
sobit sama. Ostříhali jí nehty, a ty se zřejmě stále ještě nacházely
uložené mezi důkazním materiálem na policii.

Personál nemocnice vypovídal, že její psychický stav půso-
bil „úplně nevěrohodně“ na člověka, který si prošel tím typem
traumatických událostí, jaké popsala, že se zajímala víc o svá
vlastní zranění než o zranění svých dětí. Působila značně šoko-
vaně, když jí bylo sděleno, že je Amity mrtvá, neuronila však
jedinou slzu. Stejně tak na ní nebyly patrné žádné mateřské
obavy, když její děti strávily dlouhé hodiny na operačním sále.
Jakmile ji lékaři informovali i o tom, že Amity byla těhotná a její
plod zemřel s ní, nevypravila ze sebe Blondell jediné slovo.

Nacházela se snad v katatonickém stavu?

Nebo ji její vlastní zranění tak zmátla a utlumila emoce, že
reagovala navýsost podivně?

Byla to chladnokrevná vražedkyně, kterou posléze po právu
zavřeli do vězení, protože bylo prokázáno, že celý hrůzný čin
zinscenovala sama?

Nikki neměla jistotu.

Skutečně se do srubu dostal nějaký vetřelec?

Všechno bylo dost nejasné, avšak rozhodně možné. Na bahnité příjezdové cestě se opravdu našlo zploštělé, jakoby přejeté tělo hada. Dokonce i to bylo zvláštní, protože uprostřed zimy se hadi obvykle nacházejí ve stavu zimního spánku a bývají pomalí a otupělí. Navíc u vstupní verandy ležel cigaretový nedopalek. Blondell dotýcnou značku nekouřila. Vlastně nekouřila téměř vůbec.

Nikki to vrtalo hlavou. V době, kdy se případ projednával u soudu, se s důkazy DNA teprve začínalo, ale teď...?

Pomyslela na Amity a bodlo ji u srdce. Cítila se provinile. Mohla ji zachránit? Cožpak Amity nežadonila, aby Nikki té noci přišla do srubu?

Kdyby to Nikki udělala, byla by dnes Amity naživu?

„Prosím tě, přijď!“ naléhala Amity do telefonu. „Potřebuju si s někým promluvit a ty jsi má nejlepší kamarádka.“

„Bohužel se asi nedostanu ven.“

„Ale je to hrozně moc důležité,“ naléhala Amity. „Jde o... o mého přítele. Musíš si najít nějakou výmluvu a přijít. Prosím, prosím, neprozrad' to živé duši. Pokud to prozradíš, je po nás.“ Zdálo se, že už už odhalí nějaké velké tajemství, ale pak jen vzdychla: „Já ti to prostě do telefonu nemůžu říct... Ona by možná poslouchala.“ Tím „ona“ Amity myslela podle názoru Nikki svou mámu. „Přijď do srubu, jo? Počkám na tebe u jezera. Po půlnoci. Kolem jedné, platí? V tu dobu už bude spát.“

„Do srubu?“ opakovala Nikki. „Do jakého srubu?“

„Do toho u jezera.“

„Myslíš srub mé babičky?“ podivila se Nikki a pocítila provinilé bodnutí u srdce, že kdysi kamarádce téměř zapomenutý rodinný srub na břehu jezera ukázala. Tehdy tam jezdívaly na koni. „Jak se tvá matka...?“

„Nikki! Prostě přijď. Na ničem jiném nezáleží,“ přerušila ji Amity. „Nedělám si srandu. Prosím! Je to otázka života a smrti.“

Nikki tehdy té úpěnlivé prosbě nevěřila. Amity vždycky všechno trochu příliš dramatizovala. Nicméně jí váhavě přislíbila, že se ukáže, vymyslí způsob, jak se vyplížit k jezeru, jen-

že svůj slib nesplnila. Nastavila si budík, a dokonce se potichu vykradla na schody, jenže pak zaslechla hádku rodičů v otcově pracovně, přímo na druhém konci chodby, a tak se vrátila do svého pokoje a vyčkávala. Nakonec usnula a probudila se až za pár hodin, když zimní slunce vystupovalo na oblohu nad Savannah a nad loukami kolem domu se vznášel opar po nedávném dešti. Ačkoli to tehdy Nikki ještě nevěděla, Amity O'Henryová byla už mrtvá.

Je to otázka života a smrti.

Takže Amity si nedělala legraci. Nikki se cítila hrozně. Byla zmatená. Rozzlobená. Snažila se sama sebe přesvědčit, že smrt Amity *nezavinila*.

Zprávy otřásly všemi obyvateli Savannah a výčitky svědomí nahlodaly Nikki v duši obrovskou černou díru. Mohla kamarádku zachránit? Mohla té hrůzné tragédii nějak předejít? Někdy měla pocit, že si měla zahrát na chrabrou hrdinku, která mohla Amitinu smrt odvrátit, jindy s děsivou jistotou věděla, že kdyby na tajnou schůzku s Amity dorazila, byla by dnes také mrtvá.

A pokud šlo o Amitino šeptané varování: „Neproзраzuj to živé duši,“ Nikki si ho vzala k srdci a nikdy se o tom telefonátu vůbec nikomu nezmínila, dokonce ani svému strýčkovi, který se stal obhájcem Blondell O'Henryové. Mlčela dokonce i poté, co se dozvěděla, že Amity byla v době své smrti ve třetím měsíci, takže tím velkým tajemstvím, které chtěla Nikki prozradit, bylo patrně její těhotenství.

U soudu zazněla spousta protichůdných důkazů a velká část obhajoby byla obžalobou posměšně označena za „kouřovou clo-nu“. Celý případ nabral karnevalovou atmosféru, možná kvůli tomu, jaký probudil mediální cirkus.

Obžaloba trvala na tom, že Blondell, která se rozešla s bývalým manželem Calvinem O'Henryem, se zapletla s Rolandem Campem, ovšem ten se dal přinejmenším označit za temnou existenci, a navíc rozhodně nemínil vychovávat cizí děti. Začalo se proslýchat, že Camp se s Blondell kvůli dětem rozešel a ona se poté, co potratila, mírně řečeno zbláznila. V zoufalém

záchvatu se pokusila zabít své děti a vinu pak svalila na záhadného cizince.

Dávalo to nějaký smysl? Ne. Jenže nic ostatního také smysl nedávalo a Blondellina lhostejnost vůči vlastním těžce raněným dětem na porotu silně zapůsobila. Přesto, pokud byla skutečně vinna, prožila by si nejhorší bolest, zašla by do nejzrůdnějších extrémů, kdyby se chtěla sama zbavit svých dětí – za účelem čeho? Chtěla se pověsit na krk příteli, který na svědecké lavici navíc odpřisáhl, že se od ní v té době už odstěhoval?

Byla to strašlivá historie. Krutá. Rafinovaně děsivá. Odlesk případu Diane Downsové, k němuž došlo deset let předtím v Oregonu. Případu, o němž byla Nikki – stejně jako řada jiných – přesvědčena, že se jím Blondell inspirovala.

Obhajoba se držela scénáře s neznámým vetřelcem, o jehož přítomnosti svědčil jednak cigaretový nedopalek nalezený na místě činu, jednak přejeté tělo ploskolebce na příjezdové cestě. Tyto dvě věci, prohlašovala obhajoba, znamenají, že se na pozemku nacházel ještě někdo další. Pokud šlo o zbytky střelného prachu nalezeného na Blondelliných rukou, daly se vysvětlit rvačkou o cizincovu zbraň.

Obhajoba se opírala i o to, že dostatečným důkazem jsou Blondellina vlastní zranění. Nemohla být vražedkyně. Muž, s nímž zápasila a kterého pořádně neviděla, protože měl obličej stále skrytý v temnotě, musel být tak dvacátník, třicátník, kolem sto osmdesáti centimetrů, s hustými kudrnatými vlasy. Měla také dojem, že na vnitřní straně jeho pravé ruky zahlédla tetování. V temnotě nebylo úplně zřetelné, ale při jednom výstřelu z pistole si Blondell všimla tetování víc – tvar jí připomínal hada nebo nějaký dlouhý zakroucený ocas. Většina tetování se ukrývala pod rukávem jeho promáčené mikiny s kapucí. Dovolili jí prolistovat si fotografie známých zločinců, směla promluvit s policejními malíři, ale nikoho na snímcích neidentifikovala, ani nebyla schopna přesně popsat mužovy rysy – zčásti skryté maskou –, a tak žádný malíř nedokázal vytvořit jasný obrázek.

Obhajoba trvala na tom, že i když bylo policejnímu postupu učiněno zadost, vyšetřující detektivové si Blondell od začátku

vytipovali jako pachatele a nikdy doopravdy nehledali jiného podezřelého, skutečného vraha.

Případ obžaloby vycházel z nepřímých důkazů a spočíval na droboučkých ramenou Nialla O'Henryho, kterého postavili na lavici svědků, protože byl dost starý na to, aby věděl, co se děje. Právě on, ve věku osmi let, s hrůzou šeptem vypovídal a poslal svou matku do vězení patrně na zbytek života.

Teď by se to mohlo změnit.

Podle informací, které získala Nikki, chtěl Niall O'Henry spolu se svým právníkem učinit veřejné prohlášení, jakousi soukromou tiskovou konferenci, což bylo bizarní – jenže co také na případu Blondell O'Henryové nebylo?

Nikki zavolala do kanceláře okresního návladního, nechala vzkaz, a pracovala na hledání telefonního čísla nebo adresy Nialla O'Henryho. „Všeho do času,“ říkala si a nepřestávala hledat. Od chvíle, kdy dorazila do redakce, se na ni valila jedna informace za druhou a, ano, podlehla nutkání a poslala zprávu Reedovi, ale on na její smělou otázku: „Něco nového v případě Blondell O'Henryové?“ nijak nereagoval.

Žádný div.

Pokud šlo o samotnou Blondell, vypadalo to, že zachovává mlčení. Nikdo neměl sebemenší tušení, co si o změně výpovědi svého syna myslí. Nikki už poslala e-mail ředitelce Fairfieldské ženské věznice nedaleko Statesboro a zažádala si o rozhovor, ačkoli ani nedoufala, že ho dostane. Blondell O'Henryovou v průběhu času stěhovali z jednoho nápravného zařízení do druhého a od jejího jediného útěku před lety ji drželi ve věznici s nejvyšší ostrahou ve státním nápravném zařízení v Atlantě, až do jeho uzavření. Poté skončila ve Fairfieldu, který byl vzdálený od Savannah něco přes hodinu jízdy autem. Cestou z redakce *Majáku* se Nikki rozhodla, že svolení k soukromému hovoru s nejslavnější georgijskou vražedkyní a femme fatale musí za každou cenu získat. A samozřejmě to interview chtěla mít jako *první*.

Už byla málem venku ze dveří, když jí cinknul mobil – textová zpráva. Mrkla na displej ve chvíli, kdy sedala za volant.

„Jasně,“ zabručela, jakmile očima přelétla stručný vzkaz, že si může vyzvednout Mikada z psího salonu.

Naštěstí byl Rubyin salon při cestě na radnici, kam Niallův právník svolal předběžnou tiskovou konferenci poté, co u soudu podepsal všechny nutné dokumenty. Když Nikki vyjížděla z parkoviště a zařadila se do provozu, napadlo ji, jak asi přistupuje policie ke všem neobvyklým událostem v případě, který byl uzavřen téměř před dvaceti lety.

Ve staré čtvrti byla dost zácpa, ale Nikki znala zadní cesty a zkratky z parkoviště. Hladce projela vedlejšími silnicemi do uličky, kde měla Ruby Daltryová svůj malý salon. Nikki proběhla krátkým průchodem a po cihlovém chodníčku k zadním dveřím. Nad vchodem visel ručně malovaný štít PSÍ SALON U RUBY s barevnými otisky psích tlapek nejrůznějších velikostí.

Zazvonila a vstoupila na verandu, kde stálo několik psích schrán a pelíšků. V jednom koutě byl velký vykachlíkovaný dřež a ze zvýšeného stropu visely nyní nehybné větráky.

„Už jdu,“ ozval se zevnitř hlas a vzápětí Nikki zahlédla jedním ze tří okýnek ve dveřích padesátnici s vybledlými zrzavými vlasy, jak se neobratným krokem blíží a otevírá západku. Zvláštní krok se vysvětlil, protože na jedné noze své babičky visela asi tříletá dívenka s copánky jako myší ocásky, a zdálo se, že je k ní přilepená. „Říkala jsem si, jestli se vůbec objevíš,“ usmála se Ruby svým typickým úsměvem s mezerou mezi předními zuby.

„Moc se omlouvám za včerejšek,“ kála se Nikki a vešla do velké prostorné místnosti, kde ji uvítal sbor štěkajících a kňučících mazlíčků. Tři nebo čtyři psi byli v přenosných klecích a nakukovali přes mřížky a Mikado v té své při pohledu na paničku přímo tancoval v malých kroužcích.

„Taky tě ráda vidím,“ pozdravila ho, sklonila se a přes mřížku ho podrbala. „Vydrž vteřinečku.“

Mikado nadšeně kníkl. Nikki se napřímila.

„Nejsi jediná, kdo tady zapomněl svého ňuňánka. Já nevím, co ti lidi mají v hlavě... To je asi tím deštěm... Nebo že by za tím byl rozruch kolem Blondell O'Henryové? Už se to k tobě asi doneslo, že?“ Ruby vždýcky ráda přidala k lepšímu nějaký čerstvý klípek.

„Jenom to, že ji možná pustí kvůli změně výpovědi svědka.“

„Neskutečné, co ta ženská provedla,“ kroutila hlavou Ruby.
„Chudáci děti. Jedna mrtvá, druzí dva ubožáčci museli žít s tím, že se je pokusila zabít vlastní matka.“ Zhluboka si povzdechla.
„Nějak si to prostě neumím představit.“

„Blondell vždycky tvrdila, že je nevinná, že do srubu vnikl nějaký vetřelec.“

Ruby pohlédla Nikki do očí s pochybovačným výrazem. Nahlas to okomentovala: „Co jiného mohla tvrdit? Že to udělala? To snad ne! Já si myslím, že je vina rozhodně na její straně, a když se mě zeptáš proč, tak všechno kvůli chlapovi. Chodila přece s tím... jak se sakra jmenoval?“ S tichým hvízdnutím vydechla.

„Roland Camp,“ přispěchala jí na pomoc Nikki.

„To je ono!“ Ruby luskl prsty. „Pěkný kvítko. Hezkej, myslím, ale jinak fakt mizera. Nevím, co ona na takovejch viděla, když ve svý době mohla mít kterýhokoli chlapa z Georgie, to ti povídám! Jsem trošku starší než ona, ale ručím ti za to, že všichni mí bráchové při pomyšlení na Blondell slintali až na zem. Nechutný, jak se kolem ní chlapi navyváděli. Mladí, staří, chodila se všema.“

„Tys ji znala?“ To byla novinka. Skvělá novinka. Další zdroj informací. Přestože přinejhorším z doslechu a přinejlepším okoreněných drby.

„Nepřímo. Chodila do školy na opačné straně města, ale kluci, bráchové, ti věděli o všech kočkách v okolí. Já už jsem tehdy byla pryč z domu a připravovala jsem veselku se Sethem. Jó Blondell, ta si chtěla vyhlídnout někoho, kdo by ji vytáhnul z tý bídy doma. Myslím – a přísahala bych na to, že něco měla i s kýmsi starším, údajně tátou svýho prvního děčka.“

„S Calvinem O'Henryem,“ promluvila Nikki nesoustředěně. Připínala Mikadovi k obojku vodítko a držela ho, protože se cukal a mířil k východu.

„Hm. Jenže ten nebyl otcem jejího prvního děčka, pokud vím.“

„Aha, máš pravdu. Promiň. Ten Amity adoptoval,“ opravila se Nikki. „Mikado, zpomal!“

„Kdo ví, kdo byl její opravdový otec...“ pokračovala v úvahách Ruby. „Pravdou je, že jsem o Amity dvakrát nepřemýšlela, rozumíš, až dokud ne...“ Ruby sklopila pohled k holčičce, pořád přilepené k její mohutné noze, a rozhodla se téma opustit. Nikki si ale v duchu psala velký vykřičník, že Ruby a její bratři znali Blondell jako mladou. Ještě než se vdala. Než měla děti. Než si začala s Rolandem Campem a došlo k té strašné tragédii. Zákulisní informace.

Ruby se obrátila na vnučku: „Hele, Janie, dej mi chvilku pokoj, jo?“

Janie si jí vůbec nevšímalá, obličejík s výrazem sirotečka jen zkroutila do ublížené grimasy a začala natahovat moldánky, až spustila velký křik: „Neeee!“

Nikki se spěšně zeptala: „Kolik ti dlužím?“

„Sedmnáct padesát. Ostříhala jsem mu i drápky.“

Zalovila v peněžence a vytáhla dvě pětidolarovky a desetidolarovku. „Drobné si nech.“

Ruby se celá rozzářila. „Díky.“ Strčila si bankovky do kapsy džínů, které jí byly trochu malé, a pohlédla Nikki přes rameno k venkovním dveřím. „Doufám, že dorazí i ostatní. Zavírám v pět. Musím mít včas večeři. Seth přijde z práce v autoopravně hladový jak vlk. Navíc umí po vlčím způsobu vrčet, když nemá jídlo na stole. Však víš...“

Janie začala znovu natahovat. „Mám hlad!“ křičela.

„Za hodku,“ uklidňovala ji babička.

„Chci svačinku!“

„Když se teď najíš, je mi jasný, co bude pak. Nesníš věcu.“

„Mám hlad!“ trvala na svém dívenka a znovu popadla Ruby za poměrně mohutné stehno a držela se jako klíště.

„Ach, pro lásku boží. Tumáš!“ Ruby otevřela zásuvku a vytáhla jakousi ovocnou tyčinku, která podezřele připomínala červené želé, byť na obalu tvrdili, jak je to celé zdravé, nula procent tuku a „v každíčkém soustu“ vysoké procento vitamínu C.

Janie chňapla po tyčince, konečně pustila babiččinu nohu, odtrhla se od ní a její slzy jako zázrakem zmizely. Copánky jí jen nadskakovaly, když vyrazila průchodem s několika dětský-

mi zábranami až do obývacího pokoje, kde byla vidět televize a na obrazovce zářily jasné barvy kresleného filmu.

„Teda, ta mě má prostě omotanou kolem prstu, a s dědou je to ještě horší. Panečku, Janie si umí prosadit u Setha svou.“ Ruby jen zavrtěla hlavou. Do zadních oken domu zasvítily reflektory auta. „Božítku. Zdá se, že je tady Margaret pro Spikea. Už jsem si říkala. Nepatří zrovna k nejspolehlivějším paničkám, jestli víš, co myslím.“

Nikki to nekomentovala. Pohlédla na hodinky a viděla, že má přesně čas na to, aby odvezla Mikada domů, než vyrazí na radnici, kde si z první ruky vyslechne, proč se Niall O'Henry rozhodl změnit výpověď, které se držel téměř dvacet let.

4

Bezprecedentní bylo první slovo, které Pierce Reeda napadlo, když stál s límcem ohnutým proti ledovému větru a sledoval narůstající dav lidí shromážděných před schody do radnice. *Velkolepé* bylo druhé.

Na pódiu umístěném pod jedním kamenným obloukem vstupu do radnice stál David Blass, starší partner právnické kanceláře Blass, Petrovich a Sterns. Vysoký, široká ramena a zřejmě drahý oblek. Nakláněl se k mikrofonu. „Dovolte, abych vám ujasnil jednu věc,“ pronesl hlasem, který hřímal do davu, v němž se přetlačovali o lepší místo novináři s kameramany. Zvedl rádoby teatrálně ruku. „Nebude se odpovídat na žádné otázky. Pan O’Henry přišel učinit pouze stručné prohlášení.“

Drobnější muž vedle něho tedy musel být Niall O’Henry, Blondellin syn. Působil rozpačitě, jako by se ve své kůži necítil úplně dobře, a byl téměř o deset centimetrů menší než jeho právník. Zatímco Blass měl pleť opálenou – zajisté díky hodinám stráveným na golfovém hřišti, pomyslel si Reed, O’Henry byl ve srovnání s ním bledý, menší, nervózní mužík v mnohem lacinějším obleku. Měl ostré rysy, pevně sevřené rty, oči upřené spíše nad hlavy rozrůstajícího se davu než do něj. Reed uvažoval, že kdyby Niall O’Henry vypadal zdravěji, byl by s velkýma očima, orlím nosem a vysokými lícními kostmi pohledný. Takto měl auru zvířete lapeného do pastí, připraveného ve kterékoli vteřině uprchnout.

„To je mi ale pitomost,“ cedila mezi zuby Morrisettová. „Vrcholná pitomost!“ Žvýkala tak usilovně, že nicorettku v ústech málem proměnila v prach a vysála z ní nikotin do poslední kapky.

„Pan O’Henry by chtěl změnit svou výpověď v případě své matky. K odsouzení paní Blondell O’Henryové sice došlo před téměř dvěma desítkami let, kdy byl pan O’Henry ještě dítě, ale

cítí potřebu vypovědět pravdu.“ Blass udělal krok vzad, jeho kšticе bílých vlasů se zvedla ve větru, a k mikrofonu přistoupil Niall.

Reed věřil pořádnou blamáž.

A jeho pocit se nezměnil ani ve chvíli, kdy Blass ustoupil stranou a mikrofonu se chopil Niall, bledý a celý přepadlý.

Hlas měl tenký a řezavý, možná díky zraněním, která jako malý utrpěl. Četl předem připravené prohlášení, které si položil na pultík před sebe.

„Já, ehm... jen chci říct, že má výpověď při soudním procesu s mou matkou byla lež. Byl jsem malý, ovlivnitelný a zmatený. Tu noc, kdy se udála ona tragédie a zahynula má sestra Amity, si pamatuju jako nejasnou šmouhu, stále mám téměř úplný výpadek paměti a tehdy před lety jsem byl k výpovědi, která by mou matku definitivně usvědčila, přinucen. Omlouvám se zástupcům státu Georgia, své matce Blondell O'Henryové a Bohu. Děkuji vám.“

To bylo vše.

Do vzduchu ihned vystřelovaly ruce, novináři štěkali otázky, i když jim bylo výslovně řečeno, aby to nedělali. Blass i O'Henry na ně nereflektovali, a tak zůstali zástupci médií nespokojeni, stejně jako Reed, ačkoli ten rozhodně nečekal žádné zásadní odhalení ani nový důkaz. Veřejnost i policie chtěli něco navíc. Když se rozhlédl po davu, spatřil svou snoubenku, která se prodírala se svým fotografem co nejbliž k řečnickému pultu. V průběhu dne dostal její textovou zprávu a věděl, že se s tím bude muset později vypořádat, protože ona bude tentokrát tlačit velmi tvrdě.

Jenže u Nikki se to dalo čekat.

„Sejdeme se na stanici,“ prohodil k Morrisettové. Pár bloků k radnici ušli z práce pěšky, aby se vyhnuli dopravním zácpám a potížím s parkováním, které tato improvizovaná tisková konference způsobila.

„Fajn. Už jsem si vyžádala všechny staré zprávy k případu.“ Přimhouřila oči a zadívala se na nyní prázdné pódium. „Zdá se, že nás čeká dlouhá noc.“

„První z mnoha.“

„Krucí. Asi teď musím na svýho bejvalýho sehrát roli milé ženušky, aby rozvážel děti. Už mě to sejí.“

A co tě nesejí? zeptal se málem Reed, ale pak se radši kousl do jazyka, protože věděl, že podobná poznámka by ji také pořádně naštvala.

„Budu tam brzo.“

„Mohl bys koupit něco k večeři, prosím tě?“ zeptala se a vyrazila opačným směrem. „Jsi na radě. Dollhouse máš při cestě. Pro mě sendvič s garnátem, omáčku navíc. S hranolkama. A pekanový koláč.“

„Chceš...?“

„Ani to neříkej, laskavě. Já vím, že si zadělávám na infarkt. Prostě to přines!“

„Chtěl jsem se zeptat, co bys ráda k pití,“ odtušil věcně.

„Aha. Limču. Třeba Dr. Pepper.“ A byla pryč.

Nikki nevěřila vlastním očím. Sledovala, jak právník Nialla O'Henryho odvádí, a přitom se pokoušela dostat dopředu, položit jednu ze stovky otázek, které jí vyskakovaly v hlavě. Samozřejmě měla smůlu. Když se spolu s tuctem dalších novinářů snažila pokřikovat otázky na vzdalující se postavy Nialla O'Henryho a jeho právníka, zastavila je bezpečnostní služba.

Když ji donutili zastavit se, obrátila se na Jima Levitta. „Hlavně mi řekni, že máš aspoň pár dobrých záběrů.“

„Ne.“

„Cože?“

„Ne dobrých, ale skvělých. S nima bych vyhrál Pulitzerovu cenu,“ prohlásil a shlížel na Nikki ze své výšky, jako by byla duševně zaostalá. Sarkastický Levitt byl vysoký a hubený jako tyčka, pihovatý, s pískově světlými vlasy, na škole hrál basketbal a dlouhé ruce mu umožňovaly zvednout fotoaparát nad spoustu hlav, tudíž dokázal získat záběry, které by menší člověk nikdy nepořídil.

„Jasně, jasné, promiň!“ omlouvala se a ihned vycítila, jak je háklivý na poznámky namířené na jeho práci. Levittova manželka měla někdy kolem Vánoc porodit dvojčata, a on velmi nálehavě pocífoval nepříjemný zvrat ekonomiky, stejně jako nové

obtíže své profese. V dnešní době měl každý člověk fotoaparát nebo přinejmenším mobil, kterým dokázal udělat slušné záběry. Nejenže ho tudíž méně využívali v novinách, ale prudce upadal i jeho ateliér. Nikomu se nechtělo platit za profesionální snímky, když mohl stejně dobře využít aplikaci v mobilu a pokochat se velmi uspokojivými výsledky.

Chvilí na digitálním fotoaparátu něco nastavoval, a pak jí ukázal na tučet obrázků Nialla O'Henryho, jeho právníka a skupinky lidí shromážděných u radnice. „S fotkama si nedělej hlavu, jo? Hlavně k nim napiš nějaký pořádný článek,“ prohlásil.

„Jako na Pulitzera. Slibuju.“

„Tak ahoj v redakci,“ rozloučil se a Nikki se znovu zmocnil nepříjemný pocit, že ji někdo sleduje. Rozhlédla se. Nikdo jí nevěnoval pozornost, všichni se soustředili na Nialla O'Henryho. Ačkoli se už jednoznačně setmělo, rozhodně nebyla sama, dav se teprve pomalu rozcházel a pár hloučků stále ještě zůstávalo.

A přesto se nemohla zbavit dojmu, že ji pozorují skryté oči a monitorují každý její pohyb.

Nebud' magor, okřikovala se v duchu a otočila se. Pohledem se snažila pronikat stíny. Nic.

„Hej!“ zaslechla, když lovila v hlubinách kabelky a hledala klíče. Vzhlédla a spatřila Reeda, jak jde po chodníku směrem k ní. Srdce jí jako vždy při pohledu na něho maličko poskočilo. Ano, pomyslela si znovu. Jsi *beznadějně* romantická.

Zadíval se jí do očí a rty se mu zvlhnily v typickém neuctivém úsměšku, který jí připadal tak zatraceně úchvatný. Na bradě měl už zřetelné odpolední strniště, ale to nedokázalo zakrýt jeho výraznou čelist. Zaplavil ji příjemný pocit – není to štěstí? – a cítila, jak se jí zvedají koutky do úsměvu.

To snad není možné, že se jí po něm už stýská, když ho přitom viděla před necelými čtyřiaadvaceti hodinami!

Oprava: *komicky beznadějně* romantická.

Vyhнула se dvojici pohroužené do hovoru a kouřící společnou cigaretu a přistoupila k Reedovi pod pouliční lampu. „Kdes byl? Dívala jsem se po tobě.“

„Stranou.“ Kývl hlavou k místu, z něhož už téměř všichni odešli. „Co večere?“

„Co pár exkluzivních komentářů k případu Blondell O'Henryové?“

„Zpomal, novinářská tygřice. Dobře víš, co si o tom myslím.“

„No jo, ale jde o prozrazení novinek o velmi starém případě.“

„Jen si zkus na mě tlačit, Gilletteová,“ prohlásil věcně, popadl ji za loket a vedl ji dál od radnice. „Ne, fakt vážně. Musím se zastavit v Dollhouse a vzít Morrisettové sendvič. Myslel jsem, že bychom si tam mohli spolu dát rychlé jídlo. Tedy pokud slíbíš, že se nebudeš chovat nepřístojně a nebudeš mě otravovat kvůli informacím, které ti nemůžu poskytnout, což koneckonců dobře víš.“

Měla hlad a věděla, že není šance, aby si interview s Blondell O'Henryovou domluvila už dnes večer. Nicméně měla v plánu stát před vchodem do věznice v minutě, kdy se zítra otevře. Zatím ještě nedostala odpověď na e-mail, ale věděla, že i ostatní novináři budou patrně usilovat o přístup k propouštěné, tudíž nemínila čekat na svolení příliš dlouho.

„K jistému nátlaku, kterému říkáš otravování, se cítím být povinována,“ vysvětlovala, a on teatrálně zaúpěl. Přitom se do sebe zavěsili a kráčeli po chodníku do nedaleké restaurace v malebném starém viktoriánském domě, rekonstruovaném a modernizovaném, takže se podnik mohl honosit krásnou kuchyní, výtahem a terasou určenou ke stolování venku. Restaurace byla vyladěna do světle růžové s bílou, měla arkýřová okna, dlouhou stříšku nad vchodem a skutečně působila jako typický domeček pro panenky. Tematicky sem zapadali i majitelé, Kenneth a Barbara Suttonovi, jejichž zkrácené verze jmen oblíbené panenky skutečně evokovaly.

V restauraci bylo poměrně plno, ale naštěstí nemuseli na stůl čekat příliš dlouho a vzápětí si objednali hotová jídla pro sebe a večeri s sebou pro Reedovu kolegyni.

„Metzger je nemocný, a díky tomu přidělili psaní o Blondell O'Henryové mně,“ začala, jen co se posadila. Vybrala si místo proti Reedovi, u stolečku v koutě místnosti, kdysi používané jako salon.

„Už vím, že toho nemíníš nechat, dokud ti neposkytnu vnitropolicejní úhel pohledu.“

Jeho hlas nezněl přesměřil naštvaně, a tak dodala: „A možná mi dovolíš podívat se na záznamy o tom starém případě.“

„Ty ses zbláznila!“

Objevil se číšník a postavil na stůl dvě sklenky ledového čaje. Po jeho odchodu se hned napila a cítila, jak jí chladivá tekutina klouže do krku.

„Ale prosím tebe, Reede! Nemusíš mi sdělovat žádné utajované informace, nebo jak tomu chceš říkat, nic co by zmařilo vyšetřování, ale...“

„Jaké vyšetřování? Blondell byla odsouzena, nic víc. Pokud se dostane ven z vězení, bez ohledu na to, co provedla, je volná. Pokud je nevinná, pak zaplatila vysokou cenu. Pokud je vinna, pak bude téměř dvacet let, které si už odseděla, obžalobě určitě stačit. Tak či onak se proti ní fakticky žádný případ nevede. Policie samozřejmě vznesou námitky, ale až bude po všech právních procedurách, může Blondell jít. Ať už je bez viny, nebo ne.“

„Jenže případ se znovu otevře,“ namítla. „Pokud to neudělala Blondell, pak ten čin spáchal někdo jiný. Vzpomeň si na její výpověď o vetřelci, který se vloupal dovnitř.“

„O vetřelci, kterého nepoznala. Možná se to všechno znovu otevře,“ odpověděl záhadně. „Nemůžu říct. Nebyl jsem u toho. Jenže Flint Beauregard, který celý případ vyšetřoval, je mrtvý, takže nám v tom nikdo nepomůže. Všechno, co jsem s to ti teď jako novinářce sdělit, je, že si policie myslí, že zavřeli toho pravého – vlastně v tomto případě tu pravou.“

Číšník se objevil znovu, tentokrát s jídlem. Pro Nikki kouřící talíř se smaženým kuřetem, jižanskou kapustou a fazolkami; pro Reeda grilovaná žebírka, kukuřičný chléb a zelný salát.

„A kdy vyrazíš do vězení, aby ses pokusila získat to své exkluzivní interview s Blondell?“ zeptal se a zvedl tmavé obočí, čistě pro případ, že by snad chtěla popírat, co bylo nabíledni.

„Zítří za rozbřesku.“

„Myslel jsem si to.“

„Je to moje práce. Musím ji dělat dobře.“

„Z mé strany není námitek. Jen do toho.“ On už se do svých žebírek pustil. „Víš, já ti z celého srdce přeju tvou kariéru, vlastně tě v ní ohromně podporuju. Ovšem jen za předpokladu, že budeš v bezpečí, nevrhneš se zase do něčeho, co ti způsobí újmu, a nebudeš na mě až moc nepříjemně tlačit, když zatoužíš po informacích.“

„To mi připadá jako fakt dost pravidel.“

Ztrápeně si zhluboka povzdechl. „Možná se teď shodnem, že se neshodnem. Ale později bychom mohli...“

„... ten případ probrat?“ Vší silou zadržovala úsměv.

„Tohle přesně jsem říct nechtěl.“

„Chceš to tedy přejít?“

„Rád bych. Myslím, že mě čeká dlouhá noc a tebe dlouhý den od samého rána. Nenecháme to na později?“

„Dobrá,“ kývla a maskovala bolestné zklamání. Ačkoli se chtěla o Blondell O'Henryové dozvědět víc, téma opustila. Pro tuto chvíli. Kdyby na Reeda tlačila dál, jen by se zatvrdil. Přesněji řečeno by se proměnil v nepřekonatelnou hradbu. Když ale byla trpělivá a neryla do něj, obvykle se trošku otevřel. Problém spočíval v tom, že trpělivost zrovna nebyla její parketa. Pro tuto chvíli se tedy rozhodla odsunout vyzvídání na Reedovi do pozadí a soustředit se na O'Henryovy. Mezitím se už zakousla do křupavého kuřátka na másle.

Nemusí dělat rozhovor jen s Blondell, ale také třeba s jejími dětmi. Z jakého skutečného důvodu se Niall rozhodl změnit svou výpověď? Co jeho mladší sestra Blythe, ta, která byla od strašlivého útoku upoutaná na invalidní vozík? A co třeba Blondellin manžel Calvin, teď znovu ženatý? Zнала O'Henryovy mnohem detailněji, než si kdokoli – včetně detektiva Pierce Reeda – uvědomoval, a věděla, že po tom materiálu musí zkrátka skočit. Rychle. Než ji někdo předběhne.

Když dojedli, dali si ještě napůl kus jižanského dortu s banány a ananasem. Sice byl vpravdě lehoučký, ale Nikki zvládla jen dvě sousta banánu a pekanové polevy. „Vezmi si zbytek s sebou do práce,“ navrhla, když i Reed odložil vidličku. „Vsadím se, že to tam někdo spořádá.“